

EIROPAS PARLAMENTS

2004

2009

Sesijas dokuments

A6-0364/2008

24.9.2008

ZIŅOJUMS

par sociālās integrācijas veicināšanu un nabadzības, tostarp bērnu nabadzības, apkarošanu ES
(2008/2034(INI))

Nodarbinātības un sociālo lietu komiteja

Referente: *Gabriele Zimmer*

Atzinumu sagatavoja (*):

Anna Záborská, Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komiteja

(*)Komiteju iesaistīšanas procedūra — Reglamenta 47. pants

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
PASKAIDROJUMS	22
SIEVIEŠU TIESĪBU UN DZIMUMU LĪDZTIESĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS(*).....	27
KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS	33

(*) Iesaistītā komiteja – Reglamenta 47. pants

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par sociālās integrācijas veicināšanu un nabadzības, tostarp bērnu nabadzības, apkarošanu ES (2008/2034(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas paziņojumu par sociālās aizsardzības modernizēšanu, lai panāktu lielāku sociālo taisnīgumu un ekonomisko kohēziju — no darba tirgus atstumtu cilvēku aktīvas sociālās integrācijas pastiprināšanu (COM(2007)0620),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu par ES līmeņa rīcības apspriešanu, lai veicinātu no darba tirgus tālāk esošo cilvēku aktīvu integrāciju (COM(2006)0044), un Komisijas dienestu kopsavilkuma ziņojumu par šo apspriežu rezultātiem,
- ņemot vērā Padomes 1992. gada 24. jūnija Ieteikumu 92/441/EEK par kopējiem kritērijiem attiecībā uz resursu pietiekamību un sociālās palīdzības vietu sociālās aizsardzības sistēmā un Padomes 1992. gada 27. jūlija Ieteikumu 92/442/EEK par sociālās aizsardzības mērķu un politiku konverģenci,
- ņemot vērā Komisijas atzinumu par taisnīgu darba samaksu (COM(1993)0388),
- ņemot vērā dalībvalstu reformu programmas saistībā ar Lisabonas stratēģiju, valstu ziņojumus par stratēģijām sociālajai aizsardzībai un sociālajai integrācijai 2006.–2008. gadam un aktualizētus datus par 2007. gadu, ko iesniegušas dalībvalstis,
- ņemot vērā kopīgo ziņojumu par sociālo aizsardzību un sociālo iekļaušanu 2008. gadā (COM(2008)0042) un kopīgo ziņojumu par nodarbinātību 2007.–2008. gadā, ko Padome apstiprināja 2008. gada 13. un 14. martā,
- ņemot vērā Sociālās aizsardzības komitejas darba grupas 2008. gada janvāra ziņojumu par bērnu nabadzību un labklājību ES,
- ņemot vērā ANO 1966. gada Starptautisko paktu par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām,
- ņemot vērā Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas 3., 16., 18., 23., 25., 26. un 29. pantu,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās Asamblejas rezolūcijas Nr. A/RES/46/121, A/RES/47/134, A/RES/47/196, A/RES/49/179, A/RES/50/107,
- ņemot vērā ANO Ekonomikas un sociālo lietu padomes dokumentus E/CN.4/Sub.2/1996/13, E/CN.4/1987/NGO/2, E/CN.4/1987/SR.29, E/CN.4/1990/15, E/CN.4/1996/25 un E/CN.4/Sub.2/RES/1996/25,
- ņemot vērā ANO 1979. gadā pieņemto Konvenciju par jebkuras sieviešu diskriminācijas izskaušanu (*CEDAW*),

- ņemot vērā 2000. gada ANO Tūkstošgades attīstības mērķus, jo īpaši nabadzības un bada apkarošanu (pirmais mērķis), vispārējas pamatizglītības sasniegšanu (otrais mērķis), vienlīdzīgu iespēju nodrošināšanu vīriešiem un sievietēm (trešais mērķis) un vides aizsardzību (septītais mērķis),
- ņemot vērā ANO 1989. gada Konvenciju par bērna tiesībām (*UNRC*) un tās fakultatīvo protokolu par bērnu tirdzniecību, bērnu prostitūciju un bērnu pornogrāfiju,
- ņemot vērā ANO 1990. gada Starptautisko Konvenciju par visu migrējošo darba ņēmēju un viņu ģimenes locekļu tiesību aizsardzību,
- ņemot vērā ANO 2002. gada Starptautisko rīcības plānu saistībā ar novecošanu,
- ņemot vērā ANO 2006. gada Konvenciju par invalīdu tiesībām un tās fakultatīvo protokolu,
- ņemot vērā SDO Konvenciju Nr. 26 un Nr. 131 par minimālās algas noteikšanu,
- ņemot vērā ANO un SDO pienācīgas kvalitātes nodarbinātības programmu,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Veicināt pienācīgas kvalitātes nodarbinātību visiem — ES ieguldījums nolūkā īstenot programmu pienācīgas kvalitātes nodarbinātībai pasaulē” (COM(2006)0249) un Parlamenta 2007. gada 23. marta rezolūciju par pienācīgas kvalitātes darba veicināšanu visiem¹,
- ņemot vērā nodarbinātības un sociālo lietu ministru neoficiālās sanāksmes, kura notika 2007. gada 18.–20. janvārī Berlīnē, secinājumus par „labu darbu”,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas² 34., 35. un 36. pantu, kas īpaši paredz tiesības uz sociālo palīdzību un mājokli, cilvēka veselības augsta līmeņa aizsardzību un piekļuvi pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi,
- ņemot vērā 1989. gada Kopienas Hartu par strādājošo sociālajām pamattiesībām un 1996. gadā pārskatīto Eiropas Padomes Eiropas Sociālo hartu,
- ņemot vērā Eiropas sociālo partneru ieteikumus ziņojumā par Eiropas darba tirgus galvenajiem uzdevumiem — Eiropas sociālo partneru 2007. gada 18. oktobra kopīgo analīzes ziņojumu,
- ņemot vērā Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīvu 2000/43/EK, ar ko ievieš vienādas attieksmes principu pret personām neatkarīgi no rasu vai etniskās piederības, un Eiropas Parlamenta 2005. gada 28. aprīļa rezolūciju par romu stāvokli Eiropas Savienībā³,
- ņemot vērā Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvu 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju,

¹ OV C 102 E, 24.4.2008., 321. lpp.

² OV C 303, 14.12.2007., 1. lpp.

³ OV C 45 E, 23.2.2006., 129. lpp.

- ņemot vērā 2003. gada 5. jūnija rezolūciju par atklātās koordinācijas metodes piemērošanu¹,
 - ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Sociālās realitātes analīze – starpposma ziņojums 2007. gada pavasara Eiropadomes sanāksmei” (COM(2007)063) un Parlamenta 2007. gada 15. novembra rezolūciju par sociālās realitātes analīzi²,
 - ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Ceļā uz ES stratēģiju par bērnu tiesībām” (COM(2006)0367) un Parlamenta 2008. gada 16. janvāra rezolūciju par šo paziņojumu³, jo īpaši tās 94.–117. punktu,
 - ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Atjaunotas saistības veidot sociālu Eiropu — stiprināt atklāto koordinācijas metodi sociālajai aizsardzībai un sociālajai integrācijai” (COM(2008)0418),
 - ņemot vērā Komisijas priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes lēmumam par nabadzības un sociālās atstumtības izskaušanas Eiropas gadu (2010) (COM(2007)0979) un 2008. gada 17. jūnijā pieņemto Parlamenta nostāju⁴ šajā jautājumā,
 - ņemot vērā tā 2008. gada 22. aprīļa deklarāciju par bezpajumniecības uz ielām izbeigšanu⁵,
 - ņemot vērā iegūtos datus un ieteikumus, kas pausti ANO ģenerālsekretāra nozīmīgajā 2006. gada pētījumā par vardarbību pret bērniem, un kurā kā bērnu ļaunprātīgas izmantošanas riska faktori tiek minēta ekonomiskā nevienlīdzība un sociālā atstumtība,
 - ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2008. gada 9. jūlija atzinumu par jaunu Eiropas sociālās rīcības programmu,
 - ņemot vērā Reģionu komitejas 2008. gada 18. jūnija atzinumu par aktīvu integrāciju,
 - ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Virzība uz Eiropas Enerģijas patērētāju tiesību hartu” (COM(2007)0386),
 - ņemot vērā EK līguma 136. līdz 145. pantu,
 - ņemot vērā Reglamenta 45. pantu,
 - ņemot vērā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas ziņojumu un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumu (A6-0364/2008),
- A. tā kā Nicas 2000. gada 7.–9. decembra Eiropadome noteica mērķi līdz 2010. gadam sasniegt ievērojamu un izmērojamu nabadzības un sociālās atstumtības samazinājumu; tā kā jāuzlabo centieni, lai sasniegtu šo mērķi;

1 OV C 68 E, 18.3.2004., 604. lpp.

2 Pieņemtie teksti, P6_TA(2007)0541.

3 Pieņemtie teksti, P6_TA(2008)0012.

4 Pieņemtie teksti, P6_TA(2008)0286.

5 Pieņemtie teksti, P6_TA(2008)0163.

- B. tā kā Lisabonas Eiropadome 2000. gada 23.–24. martā vienojās līdz 2010. gadam Eiropā izskaust bērnu nabadzību;
- C. tā kā Nicas Eiropadome 2000. gada 7.–9. decembrī aicināja dalībvalstis nodrošināt 1992. gada ieteikuma izpildes pārbaudi attiecībā uz minimālajiem garantētajiem līdzekļiem, kas jānodrošina sociālās aizsardzības sistēmām;
- D. tā kā Padomes Ieteikumā 92/441/EEK ir atzītas „cilvēka pamattiesības uz pietiekamiem resursiem un sociālo palīdzību, lai dzīvotu cilvēka cienīgu dzīvi”;
- E. tā kā 1989. gada Kopienas Hartā par strādājošo sociālajām pamattiesībām tiek atzītas darba ņēmēju tiesības uz taisnīgu atalgojumu; tā kā 1993. gadā Parlaments un Komisija risināja jautājumu par nepieciešamību izstrādāt koordinētu politiku attiecībā uz minimālo algu, lai īstenotu darba ņēmēju tiesības uz atalgojumu, kas ir „pietiekams pienācīga dzīves līmeņa nodrošināšanai”;
- F. tā kā 2001. gadā, kad Savienība uzsāka saistības nabadzības un sociālās atstumtības izskaušanā, 55 miljoni cilvēku Savienībā dzīvoja uz nabadzības riska robežas zemo ienākumu dēļ (ES 15 dalībvalstīs aptuveni 15 % iedzīvotāju); tā kā 2005. gadā šis rādītājs ir pieaudzis līdz 78 miljoniem (16% ES 25 dalībvalstu iedzīvotāju);
- G. tā kā pastāvīgā darba samaksas atšķirība starp dzimumiem liek sievietēm būt sliktākā situācijā attiecībā uz nabadzības novēršanu;
- H. tā kā, nesaņemot visus sociālos pabalstus, nabadzības risks Savienībā, jo īpaši sievietēm, palielinātos no 16 % līdz 40 % vai 25 %, atskaitot pensijas maksājumus;
- I. tā kā īsāka, lēnāka un sliktāk apmaksāta sieviešu profesionālā karjera ietekmē arī risku sievietēm nonākt nabadzībā, jo īpaši sievietēm pēc 65 gadiem (21 % jeb par 5 procentpunktiem vairāk nekā vīriešiem);
- J. tā kā bērni un jaunieši ir gandrīz viena trešā daļa Savienības iedzīvotāju un 19 miljoni bērnu dzīvo uz nabadzības riska robežas, un no kuriem daudzi ir atšķirti no ģimenes tās nabadzības dēļ; tā kā ir sarežģīta saikne starp nabadzību, vecāku pienākumiem un bērnu labklājību atšķirīgos sociālos apstākļos, tostarp bērnu aizsardzībā pret visu veidu ļaunprātīgu izmantošanu;
- K. tā kā jo īpaši galēja nabadzība un sociāla atstumtība ir visu cilvēktiesību pārkāpums;
- L. tā kā ievērojama Savienības iedzīvotāju daļa joprojām ir sociāli atstumta, jo viena no piecām personām dzīvo standartiem neatbilstošā mājoklī un katru dienu aptuveni 1,8 miljoni cilvēku meklē pajumti speciālās bezpajumtniekiem paredzētās patversmēs, 10% iedzīvotāju dzīvo mājsaimniecībās, kur nevienam nav darba, ilgtermiņa bezdarbs tuvojas 4%, 31 miljons jeb 15% darba ņēmēju saņem ārkārtīgi zemas algas, 8% jeb 17 miljoni darba ņēmēju, lai gan ir nodarbināti, saskaras ar zemu ienākumu radītu nabadzību, kā arī agri skolu pametušo īpatsvars ir vairāk nekā 15% un joprojām pastāv „digitālā plaisa” (44% ES iedzīvotāju nav nekādu datorprasmju vai interneta lietošanas prasmju);

- M. tā kā nabadzība un nevienlīdzība neproporcionāli skar sievietes; tā kā vidējie sieviešu ienākumi ir tikai 55% vīriešu ienākumu; tā kā nabadzība vecumā īpaši un nesamērīgāk skar sievietes; tā kā ir nepieņemami, ka kvalitatīvu pakalpojumu nepieejamība palielina nabadzības risku sievietēm;
- N. tā kā reģionālajām un vietējām varas iestādēm jau tagad ir ievērojama atbildība par vispārējo sabiedrisko pakalpojumu un pabalstu nodrošināšanu, taču vienlaikus tās izjūt ierobežota valsts budžeta spiedienu;
- O. tā kā ieguldījumi bērnos un jauniešos palīdz vairot ekonomisko labklājību visiem un palīdz pārraut trūkuma loku un tā kā ir būtiski novērst problēmas un iejaukties, tiklīdz tās ir identificētas, lai saglabātu bērnu izredzes dzīvē;
- P. tā kā nabadzība un bezdarbs ir saistīts ar sliktu veselības stāvokli un nepietiekamu veselības aprūpes pieejamību tādu faktoru dēļ kā nepilnvērtīgs uzturs, sliktāki dzīves apstākļi nabadzīgā vidē, nepiemērots mājoklis un stress;
- Q. tā kā nevienlīdzības, nabadzības un sociālās atstumtības sekas ir savstarpēji saistītas, un tāpēc dalībvalstu līmenī ir jāizstrādā saskaņota stratēģija, kurā tiktu pievērsta uzmanība ne tikai ienākumiem un bagātībai, bet arī tādiem jautājumiem kā, piemēram, nodarbinātība, izglītība, veselības aprūpes pakalpojumi, informācijas sabiedrība, kultūra un transports, kā arī nākamo paaudžu dzīves izredzes;
- R. tā kā laikposmā no 2000. gada līdz 2005. gadam nevienlīdzība ienākumu sadalījumā Savienībā (S20/S80 rādītājs) ievērojami pieaugusi — no 4,5 līdz 4,9 saskaņā ar Eiropas Savienības statistikas par ienākumiem un dzīves apstākļiem datiem (*EU-SILC*), kad 2005. gadā 20 % bagātāko Eiropas iedzīvotāju saņēma gandrīz 5 reizes augstākus ienākumus nekā pārējie 80 % iedzīvotāju;
- S. tā kā pēc ieslodzījuma, nenodrošinot pienācīgu rehabilitāciju un izglītību, bieži vien seko vienīgi turpmāka sociāla atstumtība un bezdarbs;
- T. tā kā 16 % Savienības strādājošo iedzīvotāju kopskaita ir invalīdi (2002. gada *Eurostat* dati); tā kā invalīdu, tostarp cilvēku ar garīgās veselības traucējumiem, vecāka gadagājuma cilvēku un etnisko minoritāšu bezdarba līmenis visā Savienībā joprojām ir nepieņemami augsts; tā kā 500 000 invalīdu joprojām dzīvo lielās slēgtās pastāvīgas uzturēšanās iestādēs,

Vēl aptverošāka pieeja attiecībā uz aktīvu sociālo integrāciju

1. atzinīgi vērtē Komisijas pieeju aktīvas integrācijas īstenošanai; uzskata, ka par aktīvas sociālās integrācijas politikas galveno mērķi jāizvirza pamattiesību īstenošana, lai nodrošinātu, ka iedzīvotāji dzīvo cilvēka cienīgu dzīvi un piedalās sabiedrības dzīvē un darba tirgū;
2. uzskata, ka ar aktīvas integrācijas politiku mērķtiecīgi jāietekmē nabadzības un sociālās atstumtības izskaušanas process gan attiecībā uz nodarbinātajiem („strādājošie nabagi”),

gan tiem, kuri nestrādā algotu darbu; atbalsta Komisijas viedokli, ka vēl aptverošākas pieejas pamatā, risinot aktīvas integrācijas mērķus, jābūt tādiem kopējiem principiem kā:

- a) pietiekams ienākumu atbalsts, lai novērstu sociālo atstumtību: dalībvalstīm saskaņā ar subsidiaritātes un proporcionālītātes principu ir jānosaka viegli pieejamas minimālo ienākumu shēmas, attiecīgi pabalsti un sociālā palīdzība, un šiem līdzekļiem jānodrošina pietiekami resursi, kurus papildina aktīvas integrācijas politikas stratēģisks plāns, lai cilvēkiem palīdzētu izkļūt no nabadzības un lai novērstu sociālo atstumtību (atzīmējot, ka aktīvas integrācijas politikai jāveicina taisnīgākas sociālās aizsardzības sistēmas un jānodrošina arī īpaši papildu atbalstoši pasākumi (piemēram, rehabilitācija, profesionālā apmācība, konsultēšana, bērnu aprūpe, mājokļi, valodas apmācība migrantiem, atbalsta pakalpojumi), lai dotu iedzīvotājiem iespēju dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi);
- b) saikne ar iekļaujošiem darba tirgiem: aktīvas integrācijas politiku būtu jāvērs uz stabilas un drošas kvalitatīvas nodarbinātības radīšanu, darbavietu pievilcības uzlabošanu, kvalitatīvu darbavietu izveidi, augsta līmeņa veselības aizsardzības un drošības sniegšanu, ražīguma paaugstināšanu un aktīvu atbalstu tiem, kuri ir nelabvēlīgākajās situācijās, — veicot īpašus atbalsta pasākumus un pakalpojumus, lai palielinātu nodarbinātības iespējas un palīdzot cilvēkiem saglabāt vietu darba tirgū, attīstot uzņēmējdarbību un nodrošinot palīdzību darba meklējumos, kā arī sniegt palīdzību attiecībā uz augstas kvalitātes izglītību, profesionālo apmācību, kvalifikācijas celšanu un mūžizglītību, individuālām konsultācijām, īpaša atbalsta un subsidētu nodarbinātību tādām mazāk aizsargātām grupām kā darba ņēmējiem invalīdiem;
- c) saikne ar labāku piekļuvi kvalitatīviem pakalpojumiem: būtisku pakalpojumu — (sociālo pakalpojumu, vispārējas (tautsaimnieciskas) nozīmes pakalpojumu) — piekļuves iespējas, pieejamība, atklātība, pārredzamība, vispusība un kvalitāte ir jāpaaugstina, lai veicinātu sociālo un teritoriālo kohēziju, nodrošinātu pamattiesības un pienācīgas kvalitātes eksistenci, it īpaši tādām sabiedrības neaizsargātām un nelabvēlīgos apstākļos esošām iedzīvotāju grupām kā invalīdi, vecāka gadagājuma cilvēki, vienvecāka ģimenes un lielas [daudz bērnu] ģimenes, un pakalpojumu plānošanā ņemt vērā dažādu iedzīvotāju grupu vajadzības; jāizvairās no turpmākas sabiedrisko un sociālo pakalpojumu privatizācijas, ja ar to nenodrošina visiem iedzīvotājiem pakalpojumu pieejamību, kvalitāti un piekļuves iespējas;
- d) dzimumu līdztiesības aspekta integrēšana, diskriminācijas novēršana un aktīva līdzdalība: aktīvas integrācijas politikai ir jānodrošina vīriešu un sieviešu līdztiesības veicināšana un jāsekmē visu veidu diskriminācijas izskaušana visos iepriekš minētajos aktīvas sociālās integrācijas aspektos; aktīva līdzdalība: būtu jāsekmē laba pārvaldība, visu attiecīgo dalībnieku līdzdalība un integrācija, tieši iesaistot stratēģiju izstrādē, vadībā, īstenošanā un novērtēšanā trūkuma un nevienlīdzības skartos un sociāli atstumtos iedzīvotājus kā valsts, tā Eiropas līmenī, — jo īpaši tos cilvēkus, kuri dzīvo galējas nabadzības apstākļos — , kā arī sociālos partnerus, nevalstiskās organizācijas un plašsaziņas līdzekļus;

3. uzskata, ka jāpaplašina un jāaktualizē Padomes Ieteikums 92/441/EEK, ņemot vērā

Savienības sociālās realitātes analīzes rezultātus un ierosināto visaptverošo pieeju aktīvai integrācijai, kā arī to, ka minētajā ieteikumā būtu pienācīgi jāievēro tādu jaunu sociālu risku parādīšanās, kas saistīti ar demogrāfiskām izmaiņām, zināšanu sabiedrību un pakalpojumu ekonomiku;

4. atbalsta Komisijas viedokli, ka vēl aptverošākā pieejā aktīvai integrācijai būtu jāpiegriež īpaša uzmanība arī bērnu nabadzības izskaušanai, tādas nevienlīdzības likvidēšanai, kas attiecas uz veselības aprūpes pieejamību un ārstēšanās rezultātiem, nabadzības un sociālās atstumtības problēmas risināšanai saistībā ar valsts un privātām pensijām un pensionēšanos, kā arī pienācīgas un augstas kvalitātes ilgtermiņa aprūpes nodrošināšanai;

Cilvēka cienīgai dzīvei pietiekamu ienākumu nodrošināšana ikvienam

5. norāda, ka vairākumā ES dalībvalstu (no 27 valstīm) darbojas valsts minimālo ienākumu shēmas, taču dažās tādu nav; mudina dalībvalstis, lai īstenotu sociālo integrāciju, nodrošināt garantētu minimālo ienākumu shēmu, kā arī rosina tās apmainīties ar paraugpraksi; atzīst, ka sociālās palīdzības sniegšanas gadījumā dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt, lai pilsoņi izprastu un spētu izmantot savas tiesības;
6. pauž dziļu nožēlu, ka dažās dalībvalstīs netiek ievērots Padomes Ieteikums 92/441/EEK, kurā atzītas „cilvēka pamattiesības uz pietiekamiem resursiem un sociālo palīdzību, lai dzīvotu cilvēka cienīgu dzīvi”;
7. piekrīt Komisijas viedoklim, ka vairākumā dalībvalstu sociālās palīdzības līmeņi ir jau zem nabadzības riska robežas; uzstāj, ka ienākumu atbalsta shēmu galvenajam mērķim ir jābūt tādām, lai cilvēki varētu izkļūt no nabadzības un lai viņi varētu dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi; aicina Komisiju pārbaudīt, vai beznosacījumu pamatienākumi visiem iedzīvotājiem būtu efektīvs veids, kā apkarot nabadzību;
8. aicina Komisiju sniegt sīki izstrādātu pārskatu par to, vai dalībvalstu noteikumi labklājības jomā (tostarp minimālās ienākumu shēmas un attiecīgie pabalsti, bezdarbs, invaliditāte un apgādnieka zaudējuma pabalsti, likumā noteiktās un papildu pensiju sistēmas, priekšlaicīgas pensionēšanās pabalsti) nodrošina ienākumus, kuri ir virs Savienības nabadzības riska robežas, proti, 60% vidējo izlīdzināto ienākumu apjomā valstī;
9. iesaka Komisijai apsvērt vienotas metodes izveidi, lai aprēķinātu iztikas minimuma apjomu un dzīves dārdzību (preču un pakalpojumu grozs), lai nodrošinātu nabadzības robežas salīdzināmu noteikšanu un definētu nepieciešamās sociālās intervences kritērijus;
10. norāda, ka risks nonākt galējā nabadzībā sievietēm ir lielāks nekā vīriešiem; norāda, ka pastāvīgā nabadzības feminizācijas tendence Eiropas sabiedrībā mūsdienās parāda to, ka pašreizējās sociālās aizsardzības sistēmas un daudzas Eiropas Savienības sociālās, ekonomiskās un nodarbinātības politikas pamatnostādnes nav izstrādātas, lai apmierinātu sieviešu vajadzības un risinātu sieviešu darba atšķirības; uzsver, ka sieviešu nabadzība un sociālā atstumtība Eiropā prasa specifisku, dažādu un dzimumiem atbilstīgu politisko atbildes reakciju;

11. norāda, ka adekvātas minimālo ienākumu shēmas ir būtisks priekšnosacījums tādai Eiropas Savienībai, kuras pamatā ir sociālais taisnīgums un vienlīdzīgas iespējas visiem; aicina dalībvalstis nodrošināt pienācīgus minimālos ienākumus bezdarba laikā un darbavietu maiņas laikā, īpašu uzmanību pievēršot tām sievietu grupām, kurām ir papildu pienākumi;
12. aicina Padomi atbalstīt ES mērķi attiecībā uz minimālo ienākumu shēmām un ienākumu shēmu aizvietošanu ar uz iemaksām balstītām shēmām, lai nodrošinātu ienākumu atbalstu vismaz 60% vidējo izlīdzināto ienākumu apjomā valstīs, un turklāt vienoties par termiņu, kad šim mērķim visās dalībvalstīs jābūt sasniegtam;
13. uzskata, ka risks nonākt nabadzībā sievietēm ir lielāks nekā vīriešiem, it īpaši vecumā, jo sociālās drošības sistēmu pamatā bieži ir nepārtraukta algota darba princips; prasa veidot tādas individualizētas tiesības saņemt pienācīgus minimālos ienākumus, kas nav atkarīgas no iemaksām, kuras saistītas ar darbu;
14. uzskata, ka nabadzības problēma, kas skar jau nodarbinātas personas, neatspoguļo taisnīgus darba apstākļus, un prasa pievērst īpašu uzmanību, lai labotu šo stāvokli tā, ka atalgojums kopumā un īpaši minimālās algas — neatkarīgi no tā, vai tās noteiktas tiesību aktos vai darba koplīgumā, — var nodrošināt pienācīgas kvalitātes dzīves līmeni;
15. aicina Padomi atbalstīt ES mērķi noteikt minimālās algas (tiesību aktos, darba koplīgumos valsts, reģionālajā un nozaru līmenī), lai nodrošinātu, ka atalgojums ir vismaz 60% attiecīgo (valsts, nozaru u.c.) vidējo algu apjoma, un turklāt vienoties par termiņu, līdz kuram visās dalībvalstīs šis mērķis ir jāsasniedz;
16. norāda, ka sociālās integrācijas veicināšanai minimālo ienākumu shēmas būtu jāpapildina ar tādu atbalstošu pasākumu kopumu kā pasākumi sociālās integrācijas veicināšanai, piemēram, saistībā ar mājokļiem, ar atbalstu izglītībai, apmācībai, profesionālai pārkvalifikācijai un mūžizglītībai, kā arī pareizas ekonomikas pārvaldības un ienākumu atbalsta shēmu izveidei, lai palīdzētu segt izmaksas personām un mājsaimniecībām, — tā, lai apmierinātu dzīvošanas un mūžizglītības vajadzības, sevišķu vērību veltot palīdzībai vientuļiem cilvēkiem, vienvecāka ģimenēm un lielām [daudzbērnu] ģimenēm;
17. aicina dalībvalstis izpētīt savas ienākumu atbalsta shēmas, kuras bieži vien ir sarežģītas un neskaidras un kurām var būt savas īpatnības (un kuras var būt gan minimālās ienākumu shēmas un attiecīgie pabalsti, gan ienākumu shēmu aizvietošana ar uz iemaksām balstītām shēmām vai citas), lai uzlabotu to pieejamību, iedarbīgumu un efektivitāti;
18. uzskata, ka dalībvalstīm jānodrošina tādi mērķtiecīgi papildu pabalsti nelabvēlīgos apstākļos dzīvojošām iedzīvotāju grupām (piemēram, invalīdiem vai hroniskiem slimniekiem, vientuļajiem vecākiem vai daudzbērnu ģimeņu mājsaimniecībām), ar kuriem sedz speciālas izmaksas, tostarp saistībā ar individuālu atbalstu, īpašu aprīkojumu izmantošanu un medicīnisku vai sociālu aprūpi, nosakot citstarp finansiālā ziņā pieejamu medikamentu cenu līmeni neaizsargātākajām sociālajām grupām; uzsver, ka jānodrošina pienācīgas invaliditātes un vecuma pensijas;

19. atzīst, ka ir nevienlīdzīgs ienākumu sadalījums pašnodarbināto personu vidū un ka viena ceturtdaļa pašnodarbināto personu dzīvo zem nabadzības līmeņa, un tāpēc jāsniedz institucionalizēts atbalsts uzņēmējiem, lai izvairītos no nabadzības slazdiem;

Bērnu nabadzības izskaušana — no analīzes līdz mērķtiecīgai politikai un īstenošanai

20. uzsver nozīmīgumu, kāds ir vispusīgai pieejai bērnu materiālai nodrošinātībai un labklājībai, un kuras pamatā ir ANO Konvencija par bērna tiesībām (*UNRC*), lai ģimenes, jo īpaši lielas [daudz bērnu] ģimenes, varētu gūt labumu no pietiekamiem ienākumiem un nodrošināt saviem bērniem piemērotu mājokli un uzturu, kā arī pienācīgas kvalitātes veselības, sociālos un izglītības pakalpojumus, ņemot vērā bērnu harmonisku attīstību gan fiziskajā, gan personības izaugsmes ziņā; taču atzīst, ka bērnu pamatvajadzībām būtu jāpiešķir prioritāte pār dalībvalstu finansiāliem apsvērumiem;
21. aicina ES iestādes, dalībvalstis un organizētās pilsoniskās sabiedrības apvienības nodrošināt, lai bērnu līdzdalība vienmēr tiek organizēta saskaņā ar drošas un jēgpilnas līdzdalības pamatprincipiem;
22. vērš uzmanību uz šādām visaptverošas pieejas dimensijām:
- a) atzīt, ka bērni un jaunieši ir pilsoņi un ka viņi ir neatkarīgas personas, kurām ir tiesības, kā arī to, ka viņi ir ģimenes daļa;
 - b) nodrošināt, lai bērni augtu ģimenēs ar pietiekamiem resursiem, kas vajadzīgi viņu emocionālo, sociālo, fizisko, izglītojošo un kognitīvo vajadzību visu aspektu īstenošanai, jo īpaši sniedzot būtisku atbalstu vecākiem un ģimenēm, kuras dzīvo galējā nabadzībā, lai tās varētu iegūt līdzekļus vecāku pienākumu veikšanai, un tādējādi novērstu gadījumus, kad bērni tiek pamesti vai ievietoti aprūpes iestādēs vecāku grūto materiālo apstākļu dēļ;
 - c) nodrošināt piekļuvi pakalpojumiem un iespējām, kas nepieciešami, lai visiem bērniem vairotu pašreizējo un nākotnes labklājību, pievēršot arī sevišķu uzmanību bērniem, kuriem vajadzīgs īpašs atbalsts (etniskās minoritātes, imigranti, ielu bērni un bērni invalīdi), palīdzot viņiem pilnībā attīstīt savas spējas un novērst neaizsargātu stāvokli, jo īpaši no paaudzes paaudzē mantotu nabadzību, kā arī nodrošināt bērnu piekļuvi izglītībai un veselības aprūpei;
 - d) sniegt bērniem iespējas līdzdalībai sabiedriskajā dzīvē, tostarp tādu viņu vecumam atbilstošu lēmumu pieņemšanā, kas tieši ietekmē viņu dzīvi, kā arī izklaides pasākumos, sociālajā, sporta un kultūras dzīvē;
 - e) sniegt finansiālu palīdzību lielām [daudz bērnu] ģimenēm, lai palīdzētu novērst iedzīvotāju skaita samazināšanos, kā arī palīdzēt vienvecāka ģimenēm audzināt vienu vai vairākus bērnus, līdztekus veicot pasākumus, lai atvieglotu viņu iestāšanos vai atgriešanos darba tirgū, — atgādina, ka šī tendence kļūst arvien izplatītāka un ka grūtības, ar kādām saskaras šādi vecāki, ir lielākas nekā abu vecāku ģimenēs;

- f) atzīt ģimenes nozīmību bērnu labklājības un attīstības nodrošināšanā;
- g) katrā gadījumā pirmām kārtām ņemot vērā bērna intereses, uzsver nozīmi, kāda ir ielu bērnu, pārdoto bērnu un nepilngadīgo bez pavadības atkalapvienošanai ar viņu ģimenēm; uzsver, ka atkalapvienošana ir jāpapildina ar īpašiem sociālās reintegrācijas pasākumiem, kad sociāli ekonomiskā situācija ir likusi bērnam iesaistīties tādās nelikumīgās ienākumu gūšanas darbībās kā prostitūcija un narkotiku tirdzniecība, kas kaitē bērna fiziskajai un morālajai attīstībai; prasa uzsākt kopīgu koordinētu darbību, lai novērstu ielu bērnu un to ģimeņu galējas atstumtības un nabadzības galvenos cēloņus, uzlabojot to piekļuvi kvalitatīviem pakalpojumiem un apkarojot organizēto noziedzību; aicina Padomi vienoties par saistībām visas Eiropas mērogā, kuru pamatā būtu Parlamenta 2008. gada 16. janvāra rezolūcija „Ceļā uz ES stratēģiju par bērnu tiesībām”, lai līdz 2015. gadam izbeigtu ielu bērnu fenomenu;
- h) mudina dalībvalstis atzīt, ka galējas nabadzības, neaizsargātības, diskriminācijas un sociālās atstumtības apburtais loks bērniem un jo īpaši ielu bērniem rada sevišķu risku un ka ir vajadzīgi diferencēti un individualizēti pasākumi, lai likvidētu dažādos nelabvēlīgos apstākļus; mudina dalībvalstis atbalstīt ES kopīgos centienus apturēt bērnu tirdzniecību un prostitūciju, bērnu narkomāniju, vardarbību pret bērniem un jauniešu likumpārkāpumus;
23. aicina Komisiju apsvērt bērnu nabadzības un sociālās atstumtības problēmu plašākā ES politikas kontekstā, risinot tādus jautājumus kā imigrācija, invaliditāte, diskriminācija, bērnu aizsardzība pret visu veidu sliktu izturēšanos un ļaunprātīgu izmantošanu, bērnu un pieaugušo aprūpētāji, vīriešu un sieviešu līdztiesība, ģimenes atbalsts, aktīva sociālā integrācija, aprūpe un izglītība kopš agrīna vecuma, mūžizglītība, kā arī darba, ģimenes un privātās dzīves saskaņošana;
24. aicina Komisiju un dalībvalstis efektīvi īstenot vienādas samaksas par vienādu sociālas vērtības darbu principu un veikt sociālās aizsardzības sistēmu īpašu analīzi un reformu, un izstrādāt ES pamatnostādnes, lai reformētu sociālās aizsardzības sistēmas no dzimumu vienlīdzības skatupunkta, tostarp individualizējot tiesības uz sociālo nodrošinājumu, pielāgojot sociālo aizsardzību un pakalpojumus mainīgajām ģimenes struktūrām, kā arī nodrošinot, lai sociālās aizsardzības sistēmas labāk novērs sieviešu nestabilo situāciju un apmierina neaizsargātāko sieviešu grupu vajadzības;
25. aicina Komisiju uzlabot salīdzinošo novērtēšanu un uzraudzību saistībā ar atklāto koordinācijas metodi, izstrādāt kopējus rādītājus un vākt salīdzināmus kvalitatīvus datus un ilgtermiņa statistikas informāciju par bērnu stāvokli, kas attiektos uz visaptverošās metodes visiem aspektiem, lai cīnītos pret bērnu nabadzību un sociālo atstumtību, tostarp attiecībā arī uz bērnu un ģimeņu mājokļiem, tā, lai spētu uzraudzīt bērnu labklājību;
26. mudina Eiropas Kopienų Statistikas biroju izveidot saikni ar rādītāju kopumu, kas tiek izstrādāts, lai pārraudzītu ES pasākumu ietekmi uz bērnu tiesībām un labklājību, un ko uzdevusi veikt Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūra; norāda uz nepieciešamību pēc Komisijas, Pamattiesību aģentūras un dalībvalstu kopīgiem centieniem strādāt sadarbībā ar attiecīgajām ANO aģentūrām, starptautiskajām organizācijām un pētniecības centriem,

lai uzlabotu salīdzinošu statistikas datu apkopošanu saistībā ar bērnu situāciju Savienībā¹; aicina dalībvalstis veikt visus iespējamus pasākumus, lai ievērotu 2008. gada 17. janvārī pieņemtajā Sociālās aizsardzības komitejas ziņojumā par bērnu nabadzību un labklājību pausto ieteikumu, kurā uzsvērts, ka dalībvalstīm ir jāpārskata dažādie datu avoti, kas ir pieejami valsts un vietējā līmenī, par bērniem neaizsargātās situācijās;

27. mudina dalībvalstis sākt piemērot preventīvas sistēmas, lai noskaidrotus kritiskas situācijas, piemēram, kad vecāki var zaudēt mājokli, pēkšņas bērnu izņemšanas no skolas gadījumos vai gadījumos, kad paši vecāki bērībā cietuši no ļaunprātīgas izmantošanas; aicina dalībvalstis, piemērojot mehānismus riska grupu atbalsta nodrošināšanai, īstenot aktīvu politiku ar mērķi nepieļaut bērnu izstāšanos no skolas agrīnā vecumā;
28. mudina dalībvalstis, kuras vēl nav to veikušas, nodot pašvaldībām pilnvaras izveidot un vadīt sistēmas, lai palīdzētu grūtībās nonākušiem bērniem, un nodrošināt, ka tās ir pēc iespējas efektīvākas;
29. atbalsta Komisijas viedokli — lai sasniegtu labākos rezultātus bērnu nabadzības izskaušanā, ir jāpanāk līdzsvars starp daudzveidīgu modernu ģimeņu struktūru izveides mērķiem un mērķiem bērnu tiesību īstenošanā;
30. aicina Komisiju veicināt labi līdzsvarotu dažādu jomu politiku, kura ir atbilstīgi finansēta un kurai izvirzīti skaidri mērķi un uzdevumi, ņemot vērā dalībvalstu īpatnības un īpaši pievēršoties savlaicīgas intervences pasākumiem;
31. aicina dalībvalstis stiprināt savstarpēju mācīšanās procesu un uzraudzību par to, cik sekmīgi vai nesekmīgi tiek īstenota politika bērnu nabadzības un sociālās atstumtības izskaušanā;
32. uzsver, cik svarīga ir integrēta visaptveroša ģimeņu politika, ar kuru ne tikai paredz aktīvu integrāciju, bet arī risina visus bērnu un ģimenes labklājības aspektus un izskauž bērnu nabadzību un sociālo atstumtību Savienībā;
33. aicina dalībvalstis apmainīties ar paraugpraksi par bērnu līdzdalību un veicināt viņu iesaistīšanu to lēmumu pieņemšanā, kas saistīti ar viņu nākotni, jo bērnu līdzdalība ir labākais veids, kā veicināt bērna nākotnes izredzes;
34. atzinīgi vērtē Komisijas un dalībvalstu saistības īstenot ANO Konvenciju par bērna tiesībām; aicina Komisiju un dalībvalstis izveidot skaidru saikni starp bērnu tiesību aizsardzības programmu un bērnu nabadzības un atstumtības izskaušanas programmu, jo bērnu nabadzība un iespēju atņemšana ir cilvēka pamattiesību pārkāpums; mudina dalībvalstis, izstrādājot sociālās integrācijas stratēģijas, ņemt vērā konvencijas komitejas ieteikumus, atbildot uz valstu iesniegtajiem īstenošanas pārskatiem un nevalstisko organizāciju alternatīvajiem ziņojumiem;
35. norāda, ka pakalpojumu un kompensāciju maksājumu ziņā vienvecāka ģimenēm nedrīkst būt sliktāki apstākļi kā pāriem ar bērniem;

¹ 2007/2093(INI).

36. mudina dalībvalstis izstrādāt valsts stratēģijas bērnu nabadzības samazināšanai un izskaušanai, piemērojot diferencētu pieeju, kurā ņemtas vērā nabadzības līmeņa atšķirības atkarībā no attiecīgā reģiona un bērnu vecuma;
37. aicina dalībvalstis nodrošināt, ka visiem bērniem un ģimenēm, tostarp tiem, kas dzīvo nabadzībā un ir sociāli atstumti, ir pieejami kvalitatīvi sociālās aprūpes pakalpojumi, kuru sniedzēji skaidri apzinās nabadzības ietekmi uz ģimenēm, tostarp saistībā ar paaugstinātu risku un ietekmi uz bērnu ļaunprātīgu izmantošanu un sliktu izturēšanos pret bērniem;

Nodarbinātības politika sociāli iekļaujoša darba tirgus nodrošināšanai

38. piekrīt Komisijas viedoklim, ka nodarbinātība ir labākais veids, kā izvairīties no nabadzības un sociālās atstumtības, taču tā ne vienmēr ir garantija, jo saskaņā ar oficiālajiem statistikas datiem 8 % darba ņēmēju Savienībā draud nabadzība; tādēļ aicina Komisiju un dalībvalstis efektīvi īstenot Direktīvu 2000/78/EK;
39. aicina dalībvalstis efektīvāk īstenot pašreizējos Kopienas tiesību aktus nodarbinātības un sociālo lietu jomā;
40. norāda, ka 20 miljonus cilvēku, jo īpaši sievietes, Savienībā ietekmē strādājošo nabadzība, t. i., 6 % no kopējā iedzīvotāju skaita un 36 % strādājošo draud strādājošo nabadzība; aicina dalībvalstis vienoties par minimālās algas tiesību aktiem kā aktīvās integrācijas neatņemamu elementu;
41. uzsver, ka nepilna laika darba īpatsvars Savienībā sievietēm ir 31 %, bet vīriešiem — 7,4 %; uzsver, ka nepilnas slodzes nodarbinātība sievietēm bieži vien ir tikai niecīgs un margināls darbs pusslodzē ar zemu atalgojumu un nepietiekamu sociālo aizsardzību; norāda, ka tādēļ sievietēm ir lielāks risks nonākt nabadzībā, it īpaši vecumā, jo pensijas no nepilna darba laika darba ļoti bieži nav pietiekamas, lai dzīvotu neatkarīgu dzīvi;
42. uzskata, ka nelabvēlīgākos apstākļos dzīvojošu iedzīvotāju grupu aktīvai iekļaušanai darba tirgū nepieciešami šādi īpaši pasākumi:
 - i) personas attīstības atbalstīšana, sniedzot izglītības, apmācības un mūžizglītības, tostarp IT prasmju apgūšanas, iespējas un novērtējumu, kā arī ģimenes stabilitātes, sociālās integrācijas un iekļaušanas pirms nodarbinātības veicināšana, atzīstot, ka katra paša individuālai atbildībai par integrēšanos sabiedrībā ir liela nozīme un ka tā būtu jāsekmē;
 - ii) iespējami plašākas pieejas informācijai un individualizētas piekļuves nodrošināšana drošai, stabilai un augsti kvalificētai nodarbinātībai saskaņā ar personas vajadzībām un spējām; to šķēršļu likvidēšana, kas cilvēkiem neļauj iesaistīties vai atgriezties darba tirgū, īpašu vērību pievēršot vienvecāka ģimenēm, un pakāpeniskas un elastīgas pensionēšanās atbalstīšana, lai palielinātu vecāka gadagājuma cilvēku ienākumus un nepieļautu viņu nonākšanu trūkumā;
 - iii) nodarbinātības un vietas darba tirgū saglabāšanas veicināšana ar atbalsta

pasākumiem (piemēram, apmācību darbavietā un mūžizglītības iespējām), uzņēmējdarbības attīstība, kā arī darba organizācija, kas palīdz atstumtiem cilvēkiem atrast darba vietu vai nodarbošanos un saskaņot darbu ar centieniem risināt ar sociāli nelabvēlīgiem apstākļiem saistītas problēmas (piemēram, mājokļa trūkumu, aprūpes pienākumus vai veselības problēmas);

- iiii) darba izbeigšanas uzraudzība attiecībā uz pensijas vecuma personām saistībā ar darbavietu atbrīvošanos;
43. uzskata, ka „darbam jāatmaksājas” politikai būtu jārisina problēmas, kuru dēļ iedzīvotāji darba tirgus zemākatalgotajā segmentā nokļūst zemas darba samaksas slazdā un ciklā, kad periodiski strādā par zemu darba samaksu vai negūst ienākumus, un saistībā ar kurām personu nedrošas, zemi atalgotas, zemas kvalitātes darbavietas, darbavietas ar zemu ražīgumu mijas ar bezdarbu un/vai pasivitāti; uzsver, ka, risinot bezdarba un sociālo pabalstu jautājumus, pirmām kārtām nepieciešama elastdrošības pieeja; uzskata, ka sociālās labklājības sistēmām aktīvi jāmotivē cilvēki meklēt jaunas darba iespējas, vienlaikus mudinot viņus būt atvērtiem pārmaiņām un samazinot viņiem ienākumu zaudējumus, un nodrošinot izglītības iespējas; mudina politikas veidotājus „darbam jāatmaksājas” politikas izstrādē izmantot elastdrošības koncepciju;
 44. aicina dalībvalstis pārskatīt „aktivizēšanas politiku”, kura balstās uz pārāk ierobežotiem noteikumiem un nosacījumiem par tiesībām uz pabalstiem to saņēmējiem un kura piespiež cilvēkus nodarboties ar zemas kvalifikācijas darbu, ar kuru nevar nodrošināt pienācīgas kvalitātes dzīves līmeni;
 45. iesaka, ka jāatrod līdzsvars starp personu individuālo atbildību un sociālā atbalsta nodrošināšanu, lai dotu iespēju ikvienam dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi un līdzdarboties sabiedrībā;
 46. uzsver Padomes nostāju, ka aktīva darba tirgus politikai jāveicina „labs darbs” un augšupejoša sociāla mobilitāte un jānodrošina priekšnoteikumi regulārai, ienesīgai nodarbinātībai ar atbilstīgu sociālo aizsardzību un pienācīgas kvalitātes darba apstākļiem, un atalgojumu;
 47. uzsver potenciālu, kāds ir sociālai ekonomikai, sociāliem uzņēmumiem, bezpeļņas sektoram un valsts nodarbinātības sektoram, lai sniegtu atbalstītas nodarbinātības iespējas un darba vidi mazāk aizsargātām grupām, un kurš ir jāizpēta un pilnībā jāatbalsta dalībvalstīs un saskaņā ar Kopienas politiku (Eiropas Sociālo fondu, reģionālajiem un kohēzijas fondiem utt.);
 48. piekrīt Komisijas viedoklim, ka attiecībā uz tām personām, kuras dažādu iemeslu dēļ (piemēram, nopietnas invaliditātes, vecuma vai nespējas, pastāvīgas nabadzības un iepriekšējo paaudžu nabadzības un/vai diskriminācijas ietekmes, ģimenes vai aprūpes pienākumu sloga vai iespēju trūkuma, kas saistīts ar vietējo teritoriju, dēļ) nespēj strādāt, aktīvas integrācijas politikā jāparedz ienākumu atbalsts un atbalstoši pasākumi, lai novērstu nabadzību un sociālo atstumtību un sniegtu iespēju šīm personām dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi un līdzdarboties sabiedrībā;
 49. aicina dalībvalstis samazināt fiskālo spiedienu ne tikai uz zemāku ienākumu guvējiem,

bet arī attiecībā uz tiem, kam ir vidēji ienākumi, lai darba ņēmēji neiekļūtu zema atalgojuma slazdos un lai ierobežotu neregistrēta darba veikšanu;

50. vērš uzmanību uz sociālajām izmaiņām Eiropā, kuras ietekmē mājsaimniecību sociālo raksturu; prasa ņemt vērā šīs izmaiņas, lai darba tirgū nojauktu barjeras nestrādājošiem partneriem, gadījumos, kad kopā dzīvo neprecēts pāris;
51. uzskata, ka sociālajai ekonomikai un sociālajiem uzņēmumiem jānodrošina pienācīgas kvalitātes darba apstākļi un atalgojums un jāveicina arī dzimumu līdztiesības un nediskriminācijas politika (piemēram, attiecībā uz atšķirību izskaušanu sievietes un vīriešu darba samaksā, darba koplīgumu ievērošanu, minimālo algu maksāšanu un vienlīdzīgas attieksmes nodrošināšanu);
52. atzīmē — lai gan ir apsveicama virzība uz plašāku dalību augstākajā izglītībā, dalībvalstis jāmudina saglabāt un ieviest stažēšanos darbā; aicina dalībvalstis izstrādāt saskaņotas politikas nostādnes attiecībā uz stažēšanos, sniedzot obligātās garantijas un pienācīgu atalgojumu, kā arī cīnīties pret pašreizējām tendencēm pārvērst darbu par neapmaksātu praksi;
53. aicina Komisiju un dalībvalstis izstrādāt saskaņotu pieeju profesionālās orientācijas procesam dalībvalstu izglītības sistēmās visā Savienībā, pamatojoties uz līdzīgām praktisko mācību programmām, kas dotu iespēju jauniešiem apgūt arodapmācību viņu izvēlētajā profesijā karjeras attīstības gaitā; norāda, ka mācību sistēmām būtu jāpamatojas uz diplomu un apliecību par arodizglītību savstarpēju atzīšanu un tajās būtu jāiekļauj valodu apmācība nolūkā novērst saziņas barjeras Savienībā; uzskata, ka pārkvalificēšanās pasākumiem būtu jārada līdzsvars starp emocionālo un profesionālo labklājību, lai profesionāla pārkvalificēšanās netiktu uzskatīta par apgrūtinājumu vai šķērslī profesionālai izaugsmei;
54. vērš uzmanību uz to, ka jāveicina jauniešu, vecāku cilvēku un migrantu aktīva integrācija visos centienos, lai izveidotu iekļaujošu darba tirgu; aicina Padomi, Komisiju un dalībvalstis izstrādāt steidzamu pasākumu kopumu, lai cīnītos pret neregistrētu darbu, piespiedu bērnu darbu un darba ņēmēju ļaunprātīgu ekspluatāciju un lai noskaidrotu maldinošos pārratumus, kas radušies, jaucot ekonomisko migrāciju ar patvēruma meklēšanu, kā arī abus iepriekš minētos ar nelegālo imigrāciju; aicina dalībvalstis izstrādāt tiesību aktus, lai novērstu mazāk aizsargātu darba ņēmēju ekspluatāciju piespiedu darbā, kā arī parakstīt un ratificēt ANO Konvenciju par visu migrējošo darba ņēmēju un viņu ģimenes locekļu tiesību aizsardzību;

Kvalitatīvu pakalpojumu nodrošināšana un to pieejamības garantēšana neaizsargātām un nelabvēlīgām iedzīvotāju grupām

55. atzinīgi vērtē Komisijas viedokli, ka obligātajām un papildu sociālās nodrošināšanas sistēmām, veselības aprūpes pakalpojumiem un vispārējas nozīmes sociālajiem pakalpojumiem jābūt profilaktiskiem un sociāli saliedējošiem, tiem jāsekmē sociālā iekļaušana un jāaizstāv pamattiesības; norāda, ka jānodrošina kvalitatīvas, pieejamas un izmaksu ziņā pieņemamas ilgtermiņa aprūpes pilnveidošana tiem, kam tā ir nepieciešama,

- un atbalsts aprūpētājiem; aicina dalībvalstis noteikt problēmas, ar ko saskaras aprūpētāji, kuri bieži vien ir spiesti palikt ārpus darba tirgus, un risināt šīs problēmas;
56. piekrīt Komisijas viedoklim, ka visiem vispārējas nozīmes pakalpojumiem, tostarp ar tīkliem saistītu nozaru pakalpojumiem, piemēram, transporta, telekomunikāciju, enerģētikas un citiem komunālajiem un finanšu pakalpojumiem, jāierāda nozīmīga vieta, lai nodrošinātu sociālo un teritoriālo kohēziju, un tiem jāsekmē aktīva integrācija;
 57. uzsver, ka ikvienam Savienības pilsonim ir tiesības uz piekļuvi precēm un pakalpojumiem, un tādēļ atzinīgi vērtē Komisijas horizontālas direktīvas priekšlikumu, ar ko papildina Direktīvu 2000/78/EK un aptver visu veidu diskrimināciju, kuras iemesli minēti EK līguma 13. pantā, un ar kuru palīdzētu ne tikai nodarbinātībā, bet arī citās dzīves jomās cīnīties pret diskrimināciju invaliditātes, vecuma, reliģijas vai pārliecības, vai dzimumorientācijas dēļ; vienlaikus uzskata, ka būtu jāpastiprina centieni saistībā ar pašreizējo Kopienas direktīvu īstenošanu diskriminācijas novēršanas jomā;
 58. aicina dalībvalstis apsvērt sociālu iepriekšnoteiktu tarifu ieviešanu neaizsargātām iedzīvotāju grupām, piemēram, enerģijas un sabiedriskā transporta jomā, un iespēju radīšanu mikrokredītu saņemšanai, lai veicinātu aktīvu integrāciju, kā arī bezmaksas veselības aprūpi un izglītības iespējas iedzīvotājiem, kuriem ir materiālas grūtības;
 59. mudina Komisiju un dalībvalstis veicināt saistības universālo pakalpojumu sniegšanai (piemēram, telekomunikāciju un pasta pakalpojumu jomā), lai uzlabotu piekļuvi būtiskiem pakalpojumiem un to finansiālu pieejamību un lai sekmētu arī saistības mērķtiecīgiem sabiedriskiem pakalpojumiem, tādējādi risinot mazāk aizsargātu un nelabvēlīgos apstākļos dzīvojošu iedzīvotāju grupu vajadzības;
 60. aicina Padomi vienoties par ES mēroga saistībām, lai līdz 2015. gadam atrisinātu bezpajumtniecības problēmu, un prasa dalībvalstīm izstrādāt integrētas politikas pamatnostādnes, lai nodrošinātu piekļuvi kvalitatīviem un izmaksu ziņā pieejamiem mājokļiem visiem; mudina dalībvalstis izstrādāt „plānus ārkārtas situācijai ziemā”, iekļaujot tos plašākā stratēģijā bezpajumtniecības problēmas risināšanā, kā arī izveidot aģentūras, kas sniegtu palīdzību un risinātu mājokļu jautājumus iedzīvotāju grupām, kuras skar diskriminācija; iesaka vākt salīdzināmus datus par bezpajumtniecības un trūcīgu mājokļu problēmas apjomu; aicina Komisiju izstrādāt vienotu ES pamatdefinīciju attiecībā uz bezpajumtniecību un sniegt ikgadējus aktualizētus datus par pasākumiem, ko dalībvalstis veikušas, lai izbeigtu bezpajumtniecības problēmu, un par gūtajiem rezultātiem;
 61. mudina dalībvalstis līdz 2012. gadam samazināt bērnu nabadzību par 50 %, samazinājuma novērtējumā ņemot vērā rādītājus, kuri nav vienīgi ekonomiska rakstura, un kas būtu pirmās saistības virzībā uz bērnu nabadzības izskaušanu Savienībā, kā arī piešķirt pietiekamus resursus, lai sasniegtu šo mērķi; uzskata, ka rādītājos, pēc kuriem novērtē šo samazinājumu, būtu īpaši jāņem vērā arī to ģimeņu bērni, kuras dzīvo galējā nabadzībā;
 62. uzsver svarīgumu, kāds ir tādu integrētu pakalpojumu veicināšanai, kuri risinātu nabadzības un sociālās atstumtības daudzējādos jautājumus, piemēram, saikni starp

nabadzību un bezpajumtniecību, vardarbību, veselību un garīgo veselību, izglītības līmeni, sociālo integrāciju un integrāciju sabiedrībā, piekļuves trūkumu informācijas tehnoloģijām un infrastruktūrai un „digitālās plaisas” paplašināšanos;

63. aicina dalībvalstis piemērot principu par veselības aspektu iekļaušanu visās politikas jomās un izstrādāt integrētu sociālo un veselības aizsardzības politiku, lai cīnītos pret nevienlīdzību saistībā ar veselības aprūpes pakalpojumu sniegšanu, profilaksi un ārstēšanās rezultātiem, jo īpaši attiecībā uz mazāk aizsargātām iedzīvotāju grupām un tiem, kuriem šie pakalpojumi ir visgrūtāk sasniedzami;
64. aicina Komisiju un dalībvalstis veicināt brīvprātīgu darbību un palīdzēt sociāli integrēties cilvēkiem, kuri zaudējuši vietu darba tirgū vai tajā vairs nepiedalās;
65. atzinīgi vērtē to, ka Komisija pievēršas jautājumam par pakalpojumu labāku sasniedzamību (pieejamību un finansiālā ziņā iespējamu piekļuvi) un labāku kvalitāti (izmantotāju iesaistīšana, uzraudzība, izpildes novērtējums, labi darba apstākļi, vienlīdzība saistībā ar darbā pieņemšanas politiku un pakalpojumu sniegšanu, pakalpojumu un attiecīgu fizisku infrastruktūru koordinācija un integrācija);
66. aicina dalībvalstis uzlabot sabiedrisko pakalpojumu koordināciju, jo īpaši saiknes starp bērniem un pieaugušajiem paredzētiem pakalpojumiem; mudina dalībvalstis saistībā ar bērnu audzināšanu ieviest mācības vecākiem dažādās jomās, kurās vecākiem trūkst zināšanu nabadzības dēļ, un nodrošināt, ka bērnu palīdzības līnijām ir pietiekami resursi; uzsver, ka sabiedrisko pakalpojumu sistēmai, kura paredzēta bērniem un ģimenēm, ir jānodrošina, ka pareizas struktūras, stimuli, darba izpildes vadības sistēmas, finansējuma plūsmas un darbaspēks darbojas un ka attiecīgajiem darbiniekiem ir atbilstīgās prasmes, zināšanas un pārliecība, nodrošinot labāku profilaksi un agrīnu intervenci, un ka pakalpojumi apmierina to izmantotāju, it īpaši mazāk aizsargātu ģimeņu, vajadzības;
67. aicina dalībvalstis pievērst lielāku uzmanību tam, ka dotāciju samazināšana īpašiem pakalpojumiem, piemēram, līdzekļiem skolas pusdienām, bezmaksas mācību materiāliem un skolas autobusiem, kā arī būtiskām brīvā laika un ārpusskolas mācību iespējām, varētu tieši izraisīt sociālo atstumtību, jo īpaši bērniem no sociāli neaizsargātām ģimenēm; uzsver, ka dalībvalstīm jānodrošina vienādas integrācijas iespējas visiem bērniem, izmantojot aktīvu sporta politiku skolās un piekļuvi informācijas tehnoloģijām; aicina Komisiju vispārējas nozīmes sociālo pakalpojumu sarakstā iekļaut tādus pakalpojumus bērniem kā bērnu aprūpe, skolas transports un skolēnu ēdināšana;
68. atzinīgi vērtē invalīdu neievietošanu speciālās iestādēs, taču atzīmē, ka tāpēc jāveicina vispusīga kvalitatīva vietējās kopienas atbalsta un atbilstīga aprūpes pakalpojumu līmeņa nodrošināšana, atbalstot neatkarīgu dzīvošanu, kā arī tiesības uz individuālu palīdzību, tiesības kontrolēt personīgo budžetu un pilnvērtīgu līdzdalību sabiedriskajā dzīvē;
69. uzsver, ka dalībvalstīm jāveicina visaptverošu vietējā, reģionālā un valsts līmeņa novecošanas stratēģiju izstrāde un īstenošana;
70. uzskata, ka vairāk centieni gan dalībvalstu, gan ES līmenī jāvelta tam, lai apzinātu, izpētītu vardarbību ģimenē, kā arī bērnu un vecāku cilvēku ļaunprātīgu izmantošanu un

vērstos pret to;

71. aicina dalībvalstis izstrādāt konstruktīvāku pieeju narkotiku apkarošanas politikai, vairāk uzsverot izglītību un atkarības ārstēšanu, nevis kriminālsankcijas;
72. aicina dalībvalstis piešķirt prioritāti tādiem valsts pasākumiem veselības aprūpes jomā, ar kuriem mērķtiecīgi cenšas novērst nevienlīdzību, kāda attiecībā uz veselības stāvokli un veselības aprūpes pieejamības līmeni ir daudzu etnisko minoritāšu kopienās;
73. atzīmē, ka alkohola un narkotisko lietošana var izraisīt noziedzību, bezdarbu un sociālo atstumtību visās dalībvalstīs; uzskata, ka tāpēc ir nepieņemami, ka daudziem vienīgais ceļš kā piekļūt šāda ārstēšanai un padomiem ved cauri cietuma sistēmai;
74. uzsver, ka ir daudzas invaliditātes formas, tostarp kustību traucējumi, redzes traucējumi, dzirdes traucējumi, garīgās veselības problēmas, hroniskas slimības un mācīšanās spēju traucējumi; uzsver, ka cilvēkiem ar vairākām invaliditātes formām ir īpaši lielas problēmas — tāpat kā cilvēkiem, kurus diskriminē vairākos veidos;
75. prasa izbeigt garīgi slimo un personu ar mācīšanās spēju traucējumiem stigmatizāciju, veicināt garīgo veselību un labklājību, veikt preventīvus pasākumus attiecībā uz garīgiem traucējumiem, kā arī piešķirt lielākus līdzekļus ārstēšanai un aprūpei;
76. aicina dalībvalstis īstenot likumdošanu cilvēku tirdzniecības un diskriminācijas izskaušanas jomā un jo īpaši parakstīt, ratificēt un īstenot Eiropas Padomes Konvenciju par cīņu pret cilvēku tirdzniecību;
77. mudina dalībvalstis nodrošināt patvēruma politiku, kas balstītos uz cilvēktiesībām, saskaņā ar ANO Konvenciju par bēgļa statusu un citām attiecīgajām cilvēktiesībām, vienlaikus pieliekot pūles, lai pārtrauktu patvēruma meklētāju atkarību no pabalstiem, ļaujot viņiem strādāt, un apsvērt legālu imigrācijas ceļu attīstību;

Politikas koordinācijas uzlabošana un visu attiecīgo ieinteresēto pušu iesaistīšana

78. pauž nožēlu, ka Komisijas kopīgajā 2008. gada ziņojumā par sociālo aizsardzību un sociālo integrāciju nav pietiekami uzsvērtā stratēģija nabadzības izskaušanai un sociālās atstumtības pārvarēšanai;
79. piekrīt Komisijas viedoklim, ka aktīvas integrācijas pieejai jāveicina integrēts īstenošanas process ES, dalībvalstu, reģionālā un vietējā līmenī, iesaistot visus atbilstīgos dalībniekus (sociālos partnerus, NVO, vietējās un reģionālās iestādes utt.) un arī jānodrošina pašu iedzīvotāju, kuri atrodas nelabvēlīgos apstākļos, aktīva līdzdalība stratēģiju izstrādē, pārvaldībā, īstenošanā un novērtēšanā;
80. uzsver, ka vajadzīga vienotu pasākumu sistēma Eiropas mērogā, lai novērstu jebkādas ļaunprātīgas izmantošanas veidus attiecībā uz minoritātēm, invalīdiem un gados vecākiem cilvēkiem un sodītu par šādu rīcību, īstenojot konkrētu pārrobežu darbību, lai uzlabotu šo iedzīvotāju neaizsargāto stāvokli, tostarp materiālā ziņā;

81. aicina Padomi un Komisiju pievērst pastiprinātu uzmanību nabadzības izskaušanai un sociālās integrācijas veicināšanai saistībā ar 2008.–2012. gada Sociālo programmu; prasa skaidrāku apņemšanos saistībā ar atklātās koordinācijas metodes sociālajā aizsardzībā un sociālajā integrācijā nākamo ciklu, ieviešot jaunu, dinamisku un iedarbīgu Kopienas stratēģiju, kurā izvirzīti nozīmīgi mērķi un paredzēti efektīvi instrumenti un uzraudzības mehānismi, kas vērsti uz nabadzības, sociālās atstumtības un nevienlīdzības izskaušanu; aicina Padomi un Komisiju risināt problēmas attiecībā uz dažādiem koordinācijas procesiem (Lisabonas stratēģija, ES ilgtspējīgas attīstības stratēģija, sociālās aizsardzības un sociālās integrācijas atklātā koordinācijas metode) tā, lai nodrošinātu skaidru apņemšanos virzīties uz nabadzības izskaušanu, un visos minētajos procesos veicināt sociālo integrāciju;
82. aicina Komisiju, Sociālās aizsardzības komiteju un dalībvalstis noteikt īpašus dzimumu līdztiesības uzdevumus un mērķus, lai cīnītos pret nabadzību un sociālo atstumtību, tostarp politisku pasākumu kopumu, lai sniegtu atbalstu tām sievietēm grupām, kuras saskaras ar lielāku nabadzības un sociālās atstumtības risku, piemēram, netradicionālajām un viena vecāka ģimenēm, imigrantēm, sievietēm bēgļiem un etnisko minoritāšu sievietēm, vecākām sievietēm un invalīdēm;
83. rosina sociālos partnerus turpināt centienus, kas jau sākti saistībā ar Eiropas sociālo partneru kopējo analīzi un 2006.–2008. gada darba programmu attiecībā uz nelabvēlīgos apstākļos dzīvojošu personu integrēšanu darba tirgū; uzskata, ka ir nepieciešama labāka pārvaldība, lai koordinētu sociālo partneru veicamos pasākumus, kas saistīti ar darba tirgu, no vienas puses, un plašāku pilsonisko dialogu (NVO utt.) par sociālo integrāciju, no otras puses;
84. atbalsta Komisijas viedokli, ka, ņemot vērā Ieteikuma 92/441/EEK un sociālās aizsardzības un sociālās integrācijas atklātās koordinācijas metodes aktualizēšanu, jāizstrādā atbilstīgi rādītāji un visaptverošas valstu sistēmas attiecībā uz datu par nabadzību un sociālo atstumtību vākšanu un analīzi (piemēram, statistikas dati par vidējo izmantojamo ienākumu apjomu, mājsaimniecības patēriņu, cenu līmeni, minimālām algām, minimālo ienākumu shēmām un atbilstošiem pabalstiem); uzskata, ka sociālās integrācijas stratēģiju uzraudzībai un īstenošanas novērtēšanai, kā arī dalībvalstu progresu ziņojumiem jāparāda, vai ikvienā dalībvalstī tiek ievērotas pamattiesības uz pietiekamiem resursiem un sociālo palīdzību, lai dotu cilvēkiem iespēju dzīvot cilvēka cienīgi dzīvi;
85. atzinīgi vērtē Komisijas paziņojumu „Atjaunotas saistības veidot sociālu Eiropu — stiprināt atklāto koordinācijas metodi sociālajai aizsardzībai un sociālajai integrācijai” (COM(2008)0418), kurā ierosināts stiprināt sociālās aizsardzības un sociālās integrācijas AKM, uzlabojot tās redzamību un darba metodes un stiprinot tās un citu politikas jomu mijiedarbību; īpaši atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumus noteikt mērķus, lai samazinātu nabadzību (kopumā, bērnu nabadzību, strādājošo nabadzību un pastāvīgu ilgtermiņa nabadzību) un lai nodrošinātu minimālu ienākumu līmeni, izmantojot pensiju shēmas, un veselības aprūpes pieejamību un kvalitāti (samazinot bērnu mirstību, uzlabojot veselību un palielinot dzīves ilgumu utt.);
86. aicina dalībvalstis īstenot efektīvus pasākumus, lai sasniegtu Barselonas mērķus attiecībā uz bērnu aprūpes pakalpojumiem; aicina Komisiju un dalībvalstis izstrādāt ieteikumus, kā

apmierināt vajadzību pēc aprūpes pakalpojumiem Eiropā (īpaši attiecībā uz bērnu un citu apgādājamo personu aprūpes organizēšanu un finansēšanu), tostarp nosakot precīzus mērķus un rādītājus, lai līdz 2015. gadam visā Savienībā nodrošinātu bērnu aprūpes iespējas 90 % bērnu no dzimšanas līdz obligātajam skolas vecumam un pietiekamu aprūpes līmeni citām apgādājamām personām; uzsver, ka visiem pakalpojumiem būtu jāatbilst tādiem kritērijiem kā pieņemama cena, pieejamība un laba kvalitāte, lai bērnu audzināšana un apgādājamo personu aprūpe vairs nebūtu īpašs „nabadzības riska faktors” sievietēm;

87. uzsver, ka vistālāk no darba tirgus esošajām personām būtu jāgūst vairāk labuma no tādām Kopienas programmām kā Eiropas Sociālais fonds un *EQUAL* iniciatīva; aicina Komisiju, pamatojoties uz sociālās integrācijas rādītājiem, novērtēt struktūrfondu ieguldījumu atklātās koordinācijas metodes mērķu izpildē un mudināt izmantot jaunās Eiropas Sociālā fonda (ESF) regulas un „Progress” programmas noteikumus, lai atbalstītu aktīvas integrācijas pasākumus un izpētītu iespējas izmantot ESF finanšu līdzekļus vai paredzētu īpašu finansējumu Kopienas iniciatīvai šajā jomā; uzskata, ka tas veicinās arī labas prakses tīklu izveidi cīņā ar nabadzību un rosinās pieredzes apmaiņu dalībvalstu vidū;
88. aicina Komisiju un dalībvalstis apņemties veikt efektīvu darbību saistībā ar nabadzības un sociālās atstumtības izskaušanas Eiropas gada pasākumiem, ar kuriem būtu jāīsteno būtisks solis uz priekšu ilgtermiņa centienos cīņā ar nabadzību;
89. aicina Komisiju atbalstīt saprātīgu un drošu bērnu līdzdalību visos jautājumos, kas viņus ietekmē, nodrošinot, ka visiem bērniem ir vienlīdzīgas iespējas tikt iesaistītiem;

o

o o

90. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai, Reģionu komitejai un Sociālās aizsardzības komitejai.

PASKAIDROJUMS

Ievads

Komisija savā dokumentā COM(2007)620 nosaka, ka trīs galvenie mērķi cīņā pret nabadzību un sociālo atstumtību ir minimālo ienākumu shēmu atbilstība, integrēti darba tirgi un uzlabota piekļuve kvalitatīviem pakalpojumiem. Kopīgu principu kopums, kuri veido visaptverošu pieeju sociālajai integrācijai, jāīsteno, padziļinot atklātās koordinācijas metodi (AKM). Papildus AKM ES finanšu instrumentiem, piemēram, ESF, jāizveido atbalstoša ES sistēma, kas atbalstītu dalībvalstis to sociālās integrācijas politikas īstenošanā. Referente uzskata, ka kopīgajam ziņojumam par sociālo aizsardzību un sociālo integrāciju ir vairāk aprakstošs raksturs, atsaucoties uz centieniem samazināt bērnu nabadzību, veicinot ilgāku darba mūžu, nodrošinot privāto pensiju fondu iespējas, samazinot nevienlīdzību ārstniecības rezultātu un ilgtermiņa aprūpes ziņā.

Ņemot vērā Lisabonas stratēģijas loģiku, Padome un Komisija izvirza ekonomisko izaugsmi par primāro mērķi Eiropas veiksmīgai, godīgai un ilgtspējīgas vides nākotnei. Referente uzskata, ka kopīgais ziņojums nav pietiekami orientēts uz sociālo aizsardzību un sociālo integrāciju un tas pārāk pievēršas sociālajai integrācijai kā „produktīvam faktoram”. Referente uzskata, ka bērnu nabadzības apkarošana nav jāuzskata vienkārši par ieguldījumu ekonomikā, investējot nākotnes cilvēkresursos.

Referente atbalsta Komisijas visaptverošas pieejas ideju cīņā pret nabadzību un sociālo atstumtību un noteikti piekrīt definētajām darbības jomām. Referente uzskata, ka stratēģijām cīņā pret nabadzību un sociālo atstumtību jābūt ciešāk saistītām ar stratēģijām sociālās, teritoriālās un reģionālās kohēzijas uzlabošanai. Referente pauž viedokli, ka Komisijas paziņojumā nav pietiekami aptverta nabadzīgo reģionu problēma un milzīgās reģionālās atšķirības nabadzības un sociālās integrācijas ziņā starp reģioniem.

Sociālajai integrācijai jāietver visi iedzīvotāji neatkarīgi no tā, vai tie ir pieejami darba tirgum vai nav. Referente uzskata, ka nodarbinātības izvirzīšana par sociālās integrācijas galveno mērķi neatbilst prasībām un nespēs likvidēt nabadzību un sociālo atstumtību. Pēc referentes domām, Komisija vērsas pie minoritātēm kā pie hroniskiem slimniekiem vai migrantiem, uz kuriem īsti neattiecas stratēģijas cīņai pret nabadzību un sociālo atstumtību. Situācija attiecībā uz nelegālajām personām un patvēruma meklētājiem ir vēl ļaunāka.

Vēl aptverošāka pieeja attiecībā uz aktīvu sociālo integrāciju

Sociālās integrācijas politikas virzieniem vispirms jāgarantē pamattiesības visiem iedzīvotājiem dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi un piedalīties sabiedrības dzīvē. Šī primārā mērķa izpildē sociālās integrācijas politikas virzieniem jānodrošina pietiekami ienākumi, lai nepieļautu iedzīvotāju sociālo atstumtību, nodrošinātu integrētu darba tirgu, labāku piekļuvi kvalitatīviem pakalpojumiem, dzimumu vienlīdzību, nepieļautu diskrimināciju un nodrošinātu aktīvu līdzdalību.

Referente uzskata, ka ir ļoti svarīgi sociālās integrācijas problēmu un visaptverošas pieejas visus faktorus balstīt uz pieeju, kas pamatojas uz pamattiesībām. Pēc referentes domām, pieredze (piemēram, ar *Hartz IV* reformām Vācijā) ir parādījusi, ka politikas virzienu aktivizēšana izraisa to, ka valsts iestādes nosaka dzīves apstākļus, kas neatbilst reālajām problēmām, un ka lielākās daļas politikas virzienu aktivizēšana pastiprina atkarību no

sociālajiem pabalstiem, nevis mudina iedzīvotājus gūt ienākumus darba tirgū. Uz tiesībām balstīta pieeja ļaus iedzīvotājiem izvēlēties veidu, kā piedalīties sabiedrības dzīvē un nostiprināt stāvokli darba tirgū.

Pietiekamu ienākumu garantēšana cilvēka cienīgai dzīvei visiem

Pietiekamu ienākumu garantēšana cilvēka cienīgai dzīvei visiem ir pamattiesību piemērošana dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi un piedalīties sabiedrības dzīvē. Protams, nodarbinātība ir vislabākais veids, kā nodrošināt cilvēkiem pietiekamus līdzekļus, lai tie varētu izvairīties no nabadzības un sociālās atstumtības, bet dzīvē ir vairākas situācijas, kad nav iespējams gūt pietiekamus ienākumus no nodarbinātības. Sociālās aizsardzības shēmas ir paredzētas, lai aizsargātu cilvēkus un palīdzētu tiem iegūt drošu un stabilu nodarbinātību, nodrošinot pietiekamu līdzekļu pieejamību šādās situācijās.

Mūsdienās sociālās palīdzības līmenis ir zem nabadzības riska robežas un tas noteikti jāuzlabo, lai sasniegtu primāro mērķi — izvest cilvēkus no nabadzības!

Padomes 1992. gada ieteikumā atzītas „personas pamattiesības uz pietiekamiem līdzekļiem un sociālo palīdzību, lai dzīvotu cilvēka cienīgu dzīvi”. Referente uzskata, ka divdesmit septiņu ES dalībvalstu vidū joprojām ir valstis, kurās nav pietiekams valsts sociālās nodrošināšanas tīkls, tādēļ jārikojas, lai nodrošinātu ienākumus virs noteiktā nabadzības riska sliekšņa, kā atspoguļots *EUROSTAT* datos.

Pirmais solis būtu noregulēt ārkārtīgi sarežģītās ienākumu atbalsta shēmas attiecībā uz to pieejamību, efektivitāti un iedarbību. Galvenajām shēmām jābūt saskaņā ar sociālo integrāciju atbalstošajiem pasākumiem un jānodrošina papildu pabalsti to cilvēku grupām, kuriem ir nelabvēlīgi apstākļi, lai pienācīgi risinātu kopīgo nabadzības un sociālās atstumtības problēmu. Referente uzskata, ka jo īpaši pienācīgi jārisina nabadzība nodarbinātībā, ņemot vērā ES mērķi — minimālajai algai jānodrošina vismaz 60 % no atbilstīgās vidējās algas.

Bērnu nabadzības likvidēšana

Komisija norāda uz nabadzības riska koeficienta milzīgo atšķirību dažādās dalībvalstīs, sākot ar Zviedriju, kur tas ir zem 10 %, un beidzot ar Poliju un Lietuvu, kur tas ir virs 20 %.

Bērniem, kas dzīvo ģimenēs, kurās ir tikai viens no vecākiem, nabadzības riska koeficients ir divreiz lielāks par vidējo rādītāju. Arī bērniem, kas aug lielās ģimenēs, ir lielāks nabadzības risks. Bērniem, kas aug migrantu ģimenēs, ir divas līdz piecas reizes lielāks nabadzības risks nekā bērniem, kas aug savā dzimtenē. Pētījums arī sniedz pierādījumus, ka no paaudzes paaudzē tiek pārmantots izglītības trūkums.

Ņemot vērā šos statistikas datus, referente stingri uzskata, ka nepieciešams nekavējoties rīkoties, lai glābtu bērnus, kam atņemtas daudzas tiesības, — bērnus no emigrantu ģimenēm, bērnus, kas dzīvo kopā ar invalīdiem, kā arī bērnus no patvēruma meklētāju ģimenēm un nelegālo personu bērnus. Turklāt īpašs atbalsts un rūpes jānodrošina bērniem, kas atstāti novārtā, tiek ļaunprātīgi izmantoti un cieš no vardarbības.

Daudzas dalībvalstis jau ir pievienojušās ANO Konvencijai par bērna tiesībām, bet nav skaidri noteikušas saistību starp bērnu tiesībām un bērnu nabadzības un atstumtības apkarošanu, kas ir būtisks cilvēka pamattiesību pārkāpums.

Referente uzskata, ka pietiekami finansēta, pareizi saskaņota jaukta politika varētu samazināt bērnu nabadzību par 50 % nākamās sociālās darba kārtības laikā, kas būtu apmierinošs pirmais ieguldījums cīņā pret bērnu nabadzību ES. Pēc referentes domām, integrēta, aptveroša pieeja ģimenes politikai norādītu uz skaidru ieguldījumu bērnu nabadzības problēmas

novēršanas ilgtspējīgā risinājumā.

Sociāli integrēti darba tirgi

Referente uzskata, ka integrācija darba tirgū ir trīspakāpju process, kas sniedz atbalstu pirms nodarbinātības, papildu individualizētu palīdzību darba meklēšanas procesā un kas visbeidzot ir atbalsta pasākumi, lai paliktu nodarbinātības statusā. Īpaša uzmanība nepieciešama jauniešu, vecāku cilvēku un migrantu aktīvai integrācijai.

Pēc referentes domām, zemas apmaksas slazdu un zemas apmaksas vai nemaksāšanas cikla problēma darba tirgus zemākatalgotajā segmentā jārisina tā, lai darba devēju piespiestu maksāt un palīdzēt cilvēkiem sasniegt drošu un stabilu kvalitatīvu nodarbinātību pienācīgos darba apstākļos un ar pienācīgu atalgojumu.

Referente uzskata, ka to politikas virzienu aktivizēšana, kas balstīti uz pārāk ierobežojošu atbilstību un nosacītības noteikumiem pabalstu saņēmējiem, spiežot cilvēkus strādāt zemas kvalifikācijas darbus un liedzot saņemt pienācīgam dzīves standartam atbilstošu atalgojumu, kā arī neveicinot sociālo integrāciju, nav risinājums. Aktīviem darba tirgus politikas virzieniem jāveicina „labs darbs”, augšupejoša sociāla mobilitāte un jānodrošina pakāpeniska attīstība uz regulāru, ienesīgu un likumīgi drošu nodarbinātību ar adekvātu sociālo aizsardzību.

Referente uzskata, ka sociālās ekonomikas, sociālo iestāžu, bezpeļņas nozares un sabiedrības nodarbinātības nozares potenciālam jādod ieguldījums to iedzīvotāju sociālajā integrācijā, kas ir vistālāk no darba tirgus.

Kvalitatīvu pakalpojumu pieejamības nodrošināšana

Referente uzskata, ka ne tikai vispārējas nozīmes sociālajiem pakalpojumiem, bet visiem vispārējas nozīmes pakalpojumiem, arī tīklveida rūpniecības nozarēs, piemēram, transporta, telekomunikāciju, enerģētikas un citiem sabiedriskajiem vai finanšu pakalpojumiem, jābūt nozīmīgiem aktīvā integrācijā. Bez pienācīgas pakalpojumu pieejamības un kvalitātes sociāli izstumtajiem iedzīvotājiem tiks liegtas iespējas darba tirgū un tiks diskriminētas viņu spējas piedalīties sabiedrības dzīvē. Obligātie universālie pakalpojumi, piemēram, telekomunikāciju vai pasta pakalpojumi, ir jo īpaši nozīmīgi sabiedrības neaizsargātajām vai nelabvēlīgajām grupām.

Attiecībā uz preču un pakalpojumu pieejamību jānovērš jebkāda veida diskriminācija, arī invaliditātes, vecuma, reliģijas vai ticības, kā arī seksuālas orientācijas dēļ, īstenojot ES Nediskriminācijas direktīvu. Referente uzskata, ka sabiedriskie pakalpojumi jādefinē un jāattīsta kā Eiropas sociālā modeļa pīlārs, ņemot vērā to milzīgo nozīmi nabadzības un sociālās atstumtības apkarošanā.

Pēc referentes domām, jārisina vairāku nabadzības risku daudzpusība un savstarpējā atkarība, piemēram, bezpajumtnieki cieš no vairāku savu tiesību zaudēšanas, jo nav apmierinātas viņu pamatvajadzības, tāpēc viņiem nav iespējama piekļuve darba tirgum. Cits piemērs ir nevienlīdzība veselības aprūpes pakalpojumu, profilakses un rezultātu nodrošināšanā, kas izraisa sociālās atstumtības papildu risku.

Politikas koordinācijas uzlabošana

Referente uzskata, ka stratēģijas izstrādāšanā par sociālo integrāciju Komisijai nopietni

jāapsver Eiropas politikas padomdevēju biroja konsultatīvais dokuments „Eiropas sociālā realitāte”. Referente uzskata, ka AKM ciešāk jāpievērš uzmanība nabadzības apkarošanas problēmai, kā to paredz 2008. gada kopīgais ziņojums par sociālo aizsardzību un sociālo integrāciju. Turklāt, lai sekmīgi īstenotu konkrētus mērķus nabadzības un sociālās atstumtības apkarošanā, nepieciešams nostiprināt valstu budžetus un saikni starp apspriešanās procesu un ES budžeta 2008./2009. gadam pārskatīšanu.

Attiecīgi rādītāji par vidējiem ienākumiem pēc nodokļu u.c. maksājumu samaksāšanas, saimniecisko patēriņu, cenu līmeni, minimālajām algām, minimālo ienākumu shēmām un saistītajiem pabalstiem varētu būt pirmais solis, kas demonstrētu dalībvalsts ieguldījumu. Referente uzskata, ka īstenošanas procesam jānotiek ES, dalībvalstu, reģionālajā un vietējā līmenī, iesaistot visas atbilstīgās puses (sociālos partnerus, nevalstiskās organizācijas) un jo īpaši pašus iedzīvotājus, kam ir nelabvēlīgākie dzīves apstākļi. Visos līmeņos ir nepieciešams labāks dialogs, dalība un īpašumtiesības AKM, kā rezultātā tiek skaidri noformulēti mērķi un politikas virzieni, kas pakļauti standartam un uzraudzībai.

Referente uzskata, ka AKM un labākās prakses piemērošana jāizstrādā, koncentrējot uzmanību uz reģionālo atšķirību samazināšanu un dzīves apstākļu uzlabošanu nabadzīgajiem iedzīvotājiem un iedzīvotājiem ar nelabvēlīgiem dzīves apstākļiem (jo īpaši pensionāriem, cilvēkiem ar hroniskām slimībām, migrantiem).

Referente uzskata, ka jārisina pašreizējās grūtības attiecībā uz saikņu trūkumu starp koordinācijas procesiem (AKM *SPSI*, Integrētās pamatnostādnes, ES *SDS*), lai tajos visos nostiprinātu redzamību un ieguldījumu nabadzības novēršanā, kā arī sociālās integrācijas veicināšanā.

Pēc referentes domām, neaizsargātākajām grupām un grupām ar nelabvēlīgākajiem apstākļiem jāgūst labums vispirms no tādām Kopienas programmām kā ESF un *EQUAL*. Referente uzskata, ka Komisijai vajadzētu apsvērt iespēju mainīt Lisabonas stratēģijas saukli uz „izaugsmei, nodarbinātībai un integrācijai”, kas ir daudz ciešāk saistīts ar atklātās koordinācijas metodi sociālajai integrācijai, un pievienot transversālu sociālo pamatnostādni.

26.6.2008

SIEVIEŠU TIESĪBU UN DZIMUMU LĪDZTIESĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS

Nodarbinātības un sociālo lietu komitejai

par sociālās integrācijas veicināšanu un nabadzības, tostarp bērnu nabadzības, apkarošanu
Eiropas Savienībā
(2008/2034(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Anna Záborská*

(*) Komiteju iesaistīšanas procedūra — Reglamenta 47. pants

IEROSINĀJUMI

Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Nodarbinātības un sociālo lietu komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

- ņemot vērā Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas 3., 16., 18., 23., 25., 26. un 29. pantu,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) Ģenerālās asamblejas rezolūcijas A/RES/46/121, A/RES/47/134, A/RES/49/179, A/RES/47/196 un A/RES/50/107,
- ņemot vērā ANO Ekonomikas un sociālo lietu padomes dokumentus E/CN.4/Sub.2/1996/13, E/CN.4/1987/NGO/2, E/CN.4/1987/SR.29, E/CN.4/1990/15, E/CN.4/1996/25 un E/CN.4/Sub.2/RES/1996/25,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Ceļā uz ES stratēģiju par bērnu tiesībām” (COM(2006)0367) un Eiropas Parlamenta 2008. gada 16. janvāra rezolūciju par šo paziņojumu¹, jo īpaši 94.–117. punktu,
- ņemot vērā ANO 1979. gadā pieņemto Konvenciju par jebkuras sieviešu diskriminācijas izskaušanu (*CEDAW*),
- ņemot vērā 2000. gada ANO Tūkstošgades attīstības mērķus, jo īpaši nabadzības un bada

¹ Pieņemtie teksti, P6_TA(2008)0012.

apkarošanu (pirmais mērķis), vispārējas pamatizglītības sasniegšanu (otrais mērķis), vienlīdzīgu iespēju nodrošināšanu vīriešiem un sievietēm (trešais mērķis) un vides aizsardzību (septītais mērķis),

- A. tā kā pastāvīgā darba samaksas atšķirība starp dzimumiem liek sievietēm būt sliktākā situācijā attiecībā uz nabadzības novēršanu;
- B. tā kā Lisabonas Eiropadome 2000. gadā vienojās līdz 2010. gadam Eiropā izskaust bērnu nabadzību;
- C. tā kā Nicas Eiropadome 2000. gadā aicināja dalībvalstis nodrošināt turpinājumu 1992. gada ieteikumam par minimālajiem garantētajiem līdzekļiem, kas jānodrošina sociālās aizsardzības sistēmām;
- D. tā kā nabadzības risks Eiropā ir ievērojami augstāks bezdarbniekiem, ģimenēm, kurās ir tikai viens no vecākiem (pārsvārā sieviete), vecākiem cilvēkiem, kuri dzīvo vieni paši (arī jo īpaši sievietēm) un ģimenēm ar vairākiem apgādājamajiem;
- E. tā kā, nesaņemot visus sociālos pabalstus, nabadzības risks Eiropas Savienībā, jo īpaši sievietēm, palielinātos no 16 % līdz 40 % vai 25 %, atskaitot pensijas maksājumus;
- F. tā kā īsāka, lēnāka un sliktāk apmaksāta sieviešu profesionālā karjera ietekmē arī risku sievietēm nonākt nabadzībā, jo īpaši sievietēm pēc 65 gadiem (21 % jeb par 5 punktiem vairāk nekā vīriešiem),
 1. uzsver, ka nabadzība un nevienlīdzība sievietes ietekmē nesamērīgi; norāda, ka sieviešu vidējie ienākumi ir tikai 55 % no vīriešu vidējiem ienākumiem;
 2. aicina cīņā pret galēju nabadzību izmantot pragmatiskāku politisko un institucionālo pieeju, kas integrētu dzimumu līdztiesības politiku, diskriminācijas un sociālās atstumtības novēršanu un aktīvu līdzdalību, skaidri veicinot katru mērķi atsevišķi, ieskaitot partnerattiecības ar ģimenēm, sieviešu asociācijām un visnabadzīgākajām personām;
 3. norāda, ka risks nonākt galējā nabadzībā sievietēm ir lielāks nekā vīriešiem;
 4. norāda, ka pastāvīgā nabadzības feminizācijas tendence Eiropas sabiedrībās mūsdienās parāda to, ka pašreizējās sociālās aizsardzības sistēmas un daudzas ES sociālās, ekonomiskās un nodarbinātības politikas nav izstrādātas, lai apmierinātu sieviešu vajadzības un darba atšķirības; uzsver, ka sieviešu nabadzība un sociālā atstumtība Eiropā prasa specifisku, dažādu un dzimumiem atbilstīgu politisko atbildes reakciju;
 5. atbalsta atklātās koordinācijas metodes izmantošanu saistībā ar sociālo aizsardzību un sociālo integrāciju; aicina Komisiju, Sociālās aizsardzības komiteju un dalībvalstis noteikt īpašus dzimumu līdztiesības uzdevumus un mērķus, lai cīnītos pret nabadzību un sociālo atstumtību, tostarp politisku pasākumu kopumu, lai sniegtu atbalstu tām sieviešu grupām, kuras saskaras ar lielāku nabadzības un sociālās atstumtības risku, piemēram, netradicionālajām un viena vecāka ģimenēm, migrantēm, bēglēm un mazākumtautību sievietēm, vecākām sievietēm un invalīdēm;

6. aicina Komisiju un dalībvalstis sagatavot īpašu sociālās aizsardzības sistēmu analīzi un reformu un izstrādāt ES vadlīnijas, lai reformētu sociālās aizsardzības sistēmas no dzimumu vienlīdzības skatupunkta, tostarp individualizējot tiesības uz sociālo drošību, pielāgojot sociālo aizsardzību un pakalpojumus mainīgajām ģimenes struktūrām, kā arī nodrošinot, lai sociālās aizsardzības sistēmas labāk novērš sieviešu nestabilo situāciju un apmierina visneaizsargātāko sieviešu grupu vajadzības;
7. aicina dalībvalstis īstenot efektīvus pasākumus, lai sasniegtu Barselonas mērķus attiecībā uz bērnu aprūpes pakalpojumiem;
8. aicina Komisiju veikt pasākumus, lai palīdzētu dalībvalstīm efektīvi īstenot principu par vienādu atalgojumu par sociāli līdzvērtīgu darbu;
9. uzsver, ka svarīgas bērna tiesības ir tiesības dzīvot ar saviem vecākiem; uzsver ģimenes nozīmi bērnu attīstībā jebkurā vecumā un neatkarīgi no ģimenes sociālekonomiskās situācijas; tādēļ prasa, lai galējā nabadzībā dzīvojošas ģimenes to cīņā tiktu atbalstītas kā ģimenes; aicina dalībvalstis izbeigt bērnu ievietošanu aprūpes iestādēs sociālekonomisku iemeslu dēļ un ilgtermiņā palīdzēt vecākiem veikt vecāku pienākumus, tostarp arī galējas nabadzības sarežģītajos apstākļos, un šajā sakarā ieguldījums mātes/sievietes iespēju nodrošināšanā nozīmē ieguldījumu bērnos/ģimenēs;
10. aicina dalībvalstis izstrādāt īpašu politiku par ielu bērniem, jo īpaši attiecībā uz to īpašajām vajadzībām izglītības jomā un sociālo prasmju attīstību;
11. atkārtoti aicina EK Statistikas biroju izstrādāt rādītājus šo politiku sekmīguma novērtēšanai, cieši sadarbojoties ar asociācijām, kam ir pieredze cīņā pret galējo nabadzību, un it īpaši ar sieviešu apvienībām un visnabadzīgākajām personām, piemēram, Eiropas Nabadzības novēršanas tīklu, kam ir pieredze un kas strādā ar cilvēkiem, kas piedzīvojuši nabadzību, to labā un ar viņu palīdzību, izmantojot „zināšanu mijiedarbības” programmām;
12. uzsver, ka šī nestabilitāte kavē tos, kas no tās cieš, izmantot viņu pamattiesības; prasa valsti, Eiropas un starptautiskajām iestādēm ņemt vērā nabadzības un sociālās atstumtības daudzdimensionālo raksturu, kas skar visas cilvēka dzīves jomas, jo īpaši pētīt cēloņsakarību starp vardarbību ģimenes attiecībās un ilgtermiņa nabadzību;
13. atgādina, ka visnabadzīgākās personas bieži norāda, ka droši, cilvēka cienīgi ienākumi vai stabils un atalgots darbs tām ļauj atgūt lepnumu, pašapziņu, cieņu bērnu un ģimenes acīs, un arī šajā sakarā sieviešu un vīriešu atalgojuma atšķirību novēršanai ir liela nozīme; tādēļ aicina veicināt iespējas iesaistīties darba tirgū un sniegt īpašu atbalstu mazaizsargātām personām un darba ņēmējiem, lai sasniegtu patiesu integrējošu sabiedrību, kas respektē savus visnabadzīgākos pilsoņus;
14. norāda, ka 20 miljonus cilvēkus, jo īpaši sievietes, Eiropas Savienībā ietekmē strādājošo nabadzība, t. i., 6 % no iedzīvotāju kopskaita un 36 % no darba ņēmējiem apdraud strādājošo nabadzība; aicina dalībvalstis vienoties par minimālās algas tiesību aktiem kā aktīvās integrācijas neatņemamu elementu;
15. norāda, ka adekvātas minimālo ienākumu sistēmas ir būtisks priekšnosacījums tādai

Eiropas Savienībai, kuras pamatā ir sociālais taisnīgums un vienlīdzīgas iespējas visiem; aicina dalībvalstis nodrošināt pienācīgus minimālos ienākumus bezdarba laikā un darbavietu maiņas laikā, īpašu uzmanību pievēršot tām sievietēm grupām, kurām ir papildu pienākumi;

16. lūdz Eiropas Savienību, dalībvalstis un pilsoniskās sabiedrības apvienības, kā arī vietējas darbības un pašpalīdzības organizācijas, ko izveidojuši cilvēki, kas pieredzējuši nabadzību, raudzīties, lai dažādu līmeņu sanāksmēs arvien vairāk bērniem no dažādām kultūras un sociālajām vidēm būtu iespēja pārstāvēt savu reģionu vai valsti; aicina ES un dalībvalstis atzīt valstu nabadzības novēršanas tīklus un organizācijas (piemēram, Eiropas Nabadzības novēršanas tīklu) par pilsoniskās sabiedrības organizācijām un tās sistemātiski atbalstīt; aicina ES un dalībvalstis nodrošināt, lai tās iekļauj šīs vietējās organizācijas savā politikā visos lēmumu pieņemšanas līmeņos, lai nodrošinātu resursus, kas ļautu izteikties visatstumtākajiem bērniem, kopā ar tiem veidojot ilgtermiņa projektus un piešķirot pietiekamus finanšu un cilvēku resursus; aicina visas iesaistītās personas atbalstīt projektus, kas ļauj tikt bērniem no dažādām sociālām vidēm un dažādām kultūrām, uzsverot projektu daudzdisciplināro raksturu, kas ļauj mākslinieciski izpausties, un sniedzot bērniem iespējas paust savas idejas par iespējamiem risinājumiem un arī nodot tās citiem (apmaiņas programmas);
17. aicina Komisiju un dalībvalstis izstrādāt atklātās koordinācijas metodi aprūpes pakalpojumu jomā, lai izstrādātu ieteikumus par to, kā apmierināt vajadzību pēc aprūpes pakalpojumiem Eiropā (t. i., bērnu un citu apgādājamo personu aprūpes organizēšana un finansēšana), tostarp nosakot precīzus mērķus un rādītājus, lai līdz 2015. gadam nodrošinātu bērnu aprūpes iespējas 90 % bērnu no dzimšanas līdz obligātajam skolas vecumam visā Eiropas Savienībā un pietiekamu aprūpes līmeni citām apgādājamām personām; uzsver, ka visiem pakalpojumiem ir jāatbilst tādiem kritērijiem kā pieņemama cena, pieejamība un laba kvalitāte, lai bērnu audzināšana un apgādājamo personu aprūpe vairs nebūtu īpašs „nabadzības riska faktors” sievietēm;
18. mudina veidot brīvu un neierobežotu piekļuvi izglītībai, apmācībai un mūžizglītībai, kā arī dalību apmācībā par finanšu resursu pareizu vadību;
19. aicina dalībvalstis nodrošināt, lai visiem bērniem un jo īpaši nabadzīgajiem ir iespēja piedalīties sabiedriskajā, izklaides, sporta un kultūras dzīvē;
20. aicina Eiropas iestādes un dalībvalstis atzīt to, ka vientuļajiem vecākiem ir lielāks nabadzības risks, un izstrādāt īpašus noteikumus šādām ģimenēm;
21. uzskata, ka risks nonākt nabadzībā sievietēm ir lielāks nekā vīriešiem, it īpaši vecumā, jo sociālās drošības sistēmu pamatā bieži ir nepārtraukta algota darba princips; aicina veidot individualizētas tiesības saņemt pienācīgus minimālos ienākumus, kas nav atkarīgi no iemaksām saistībā ar darbu;
22. uzsver, ka nepilnas slodzes nodarbinātība Eiropas Savienībā sievietēm ir 31 %, bet vīriešiem 7,4 %; uzsver, ka nepilnas slodzes nodarbinātība sievietēm bieži vien ir tikai niecīgs un margināls nepilna darba laika darbs ar zemu atalgojumu un nepietiekamu sociālo aizsardzību; norāda, ka tādēļ sievietēm ir lielāks risks nonākt nabadzībā, it īpaši vecumā, jo pensijas no nepilna darba laika darba ļoti bieži nav pietiekamas, lai dzīvotu neatkarīgu dzīvi;

23. katrā gadījumā ņemot vērā bērna intereses, uzsver nozīmi, kāda ir ielu bērnu, pārdoto bērnu un nepilngadīgo bez pavadības atkalapvienošanai ar viņu ģimenēm; uzsver, ka atkalapvienošana ir jāpapildina ar īpašiem sociālās reintegrācijas pasākumiem, ja sociāli ekonomiskā situācija ir likusi bērnam iesaistīties nelikumīgās ienākumu gūšanas darbībās, kas kaitē bērna fiziskajai un morālajai attīstībai, piemēram, prostitūcijā un narkotiku tirdzniecībā;
24. mudina EK Statistikas biroju izveidot saikni ar rādītāju kopumu, kas tiek izstrādāts, lai pārraudzītu ES Pamattiesību aģentūras uzdoto ES pasākumu bērnu tiesībām un labklājībai ietekmi; norāda uz nepieciešamību pēc Komisijas, Pamattiesību aģentūras un dalībvalstu kopīgiem centieniem strādāt sadarbībā ar attiecīgajām ANO aģentūrām, starptautiskajām organizācijām un pētniecības centriem, lai uzlabotu salīdzinošu statistikas datu apkopošanu saistībā ar bērnu situāciju Eiropas Savienībā¹; aicina dalībvalstis veikt visus iespējamus pasākumus, lai ievērotu Sociālās aizsardzības komitejas 2008. gada 17. janvāra ziņojumā par bērnu nabadzību un labklājību pausto ieteikumu dalībvalstīm izskatīt valsts un vietējā līmenī pieejamos dažādos datu avotus attiecībā uz bērniem neaizsargātās situācijās;
25. mudina dalībvalstis ņemt vērā, ka galējas nabadzības, neaizsargātības, diskriminācijas un sociālās atstumtības apburtais loks bērniem un jo īpaši ielu bērniem rada sevišķu risku un ka ir vajadzīgi diferencēti un individualizēti pasākumi, lai likvidētu dažādos nelabvēlīgos apstākļus; mudina dalībvalstis atbalstīt Eiropas kopīgos centienus apturēt bērnu tirdzniecību un prostitūciju, bērnu narkomāniju, vardarbību pret bērniem un jauniešu likumpārkāpumus;
26. aicina Eiropas Savienību, dalībvalstis un pilsoniskās sabiedrības apvienības nodrošināt, lai bērnu līdzdalība vienmēr tiktu organizēta saskaņā ar drošas un jēgpilnas līdzdalības pamatprincipiem;
27. atgādina, ka galēja nabadzība un atstumtība nopietni ietekmē ielu bērnu attīstību, padarot tos īpaši neaizsargātus pret fizisku, garīgu un seksuālu vardarbību, traucē piekļūt kvalitatīviem pakalpojumiem un liek tiem iesaistīties nelikumīgās darbībās, kas viņus nostumj sabiedrības zemākajos slāņos un apgrūtina iespējas piekļūt darba tirgum; mudina dalībvalstis uzsākt konkrētus un mērķtiecīgus pasākumus ar mērķi risināt ielu bērnu specifiskās vajadzības un labāk koordinēt centrālo, reģionālo un vietējo iestāžu darbību, lai pārvarētu normālas iejaukšanās metožu nepietiekamību šo problēmu risināšanā; uzsver ielu bērnu fenomena pieaugošos apmērus visā Eiropā un aicina uzsākt kopīgu koordinētu rīcību, lai novērstu ielu bērnu un to ģimeņu galējas atstumtības un nabadzības galvenos cēloņus, uzlabojot piekļuvi kvalitatīviem pakalpojumiem un apkarojot organizēto noziedzību; aicina Padomi vienoties par tādām saistībām visas Eiropas mērogā, kuru pamatā būtu iepriekšminētā Eiropas Parlamenta 2008. gada 16. janvāra rezolūcija „Ceļā uz ES stratēģiju par bērnu tiesībām”, lai līdz 2015. gadam izbeigtu ielu bērnu fenomenu.

¹ 2007/2093(INI).

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	25.6.2008
Galīgais balsojums	+: 23 -: 0 0: 3
Deputāti, kas bija klāt galīgajā balsošanā	<i>Emine Bozkurt, Claire Gibault, Lissy Gröner, Esther Herranz García, Livia Járóka, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Urszula Krupa, Roselyne Lefrançois, Astrid Lulling, Doris Pack, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Zita Pleštinská, Anni Podimata, Christa Prets, Teresa Riera Madurell, Eva-Britt Svensson, Corien Wortmann-Kool, Anna Záborská</i>
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	<i>Jill Evans, Iratxe García Pérez, Anna Hedh, Mary Honeyball, Maria Petre</i>
Aizstājēji (178. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	<i>Pedro Guerreiro, Eva Lichtenberger, Helmuth Markov</i>

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	10.9.2008
Galīgā balsojuma rezultāti	+: 46 -: 2 0: 0
Deputāti, kas bija klāt galīgajā balsojumā	<i>Jan Andersson, Edit Bauer, Iles Braghetto, Philip Bushill-Matthews, Milan Cabrnoc, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Derek Roland Clark, Jean Louis Cottigny, Jan Cremers, Proinsias De Rossa, Harald Ettl, Richard Falbr, Carlo Fatuzzo, Ilda Figueiredo, Roger Helmer, Stephen Hughes, Karin Jöns, Ona Juknevičienė, Jean Lambert, Bernard Lehideux, Elizabeth Lynne, Thomas Mann, Maria Matsouka, Mary Lou McDonald, Elisabeth Morin, Juan Andrés Naranjo Escobar, Csaba Óry, Siiri Oviir, Pier Antonio Panzeri, Rovana Plumb, Jacek Protasiewicz, Bilyana Ilieva Raeva, Elisabeth Schroedter, José Albino Silva Peneda, Jean Spautz, Gabriele Stauner, Ewa Tomaszewska, Anne Van Lancker, Gabriele Zimmer</i>
Aizstājējs(-i) (178. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsojumā	<i>Petru Filip, Donata Gottardi, Rumiana Jeleva, Anne E. Jensen, Sepp Kusstascher, Claude Moraes, Roberto Musacchio, Agnes Schierhuber</i>